● În acest număr ● În paginile ● În acest nu măr pagi 2 3 5 ● În nile ● În acest număr ● În paginile ● În acest număr

VIAŢA DE ORGANIZAŢIE

CĂLĂTORIND PRIN ITALIA

O PAGINĂ DE EROISM ÎN ISTORIA PATRIEI

Proletari din toate ţările, uniţi-vă !

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIII, SERIA II.
NR. 5535
6 PAGINI — 25 BANI
MARŢI
7 MARTIE 1967

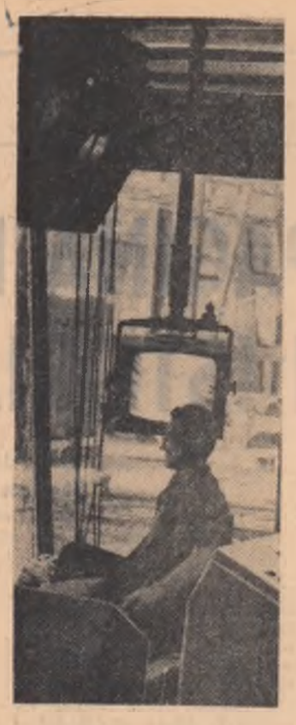

Combinatul siderurgic „Gh. Gheorghiu-Dej" din Galaţi. Aspect din camera de comandă a laminorului de tablă groasă

CADRAN

DE PRIMĂVARĂ

Firesc, prin opreliştile ridicate cîteva luni, mai mult sau mai puţin, de iarnă, sentimentalul din fiecare dintre noi forţează cifrele calendaristice plasîndu-se cel puţin imaginativ în noul anotimp. În anotimpul primăverii, anotimp al tinereţii, al desfolierii crustei izolante dintre noi şi decorul natural, se produce o uşor sesizabilă descătuşare de energii şi de disponibilităţi afective. E, cred, barometrul cel mai sigur al vîrstelor. Sensibili la această descătuşare, sîntem, implicit, al vîrstei tinere. Nu numai că tinereţea e confundabilă cu primăvara dar că amîndouă mînă în mînă, ne readuc ferm în zonele lirice, făcîndu-ne să simţim seisme afective. Descătuşarea voluntară am făcut-o fiecare dintre noi sub semnul celor 10 000 000 (zece milioane) de mărţişoare dăruite mamei, soţiei, prietenei sau tovarăşei de muncă. 10 000 000 de daruri şi tot atîtea zîmbete ne-au colorat afectiv în prima zi, de mărţişor. Generoasă, primăvara şi-a deschis porţile rîvnitei sale cetăţi, invitîndu-ne să devenim mai generoşi şi mai buni. Căci dragostea nu este un sentiment pasager ce ne însoţeşte de pe aleile parcului, cu şoapte de dragoste şi miros de pădure tînără, pînă la hotărîtul da din faţa ofiţerului stării civile, ci cu mult mai mult şi cu alte şi alte faţete pe care le comunicăm oamenilor de-a lungul întregii vieţi.

V. ARACHELIAN

(Continuare în pag. a IV-a)

MĂSURAŢI ÎN TONE TIMPUL CAMPANIEI AGRICOLE !

FIECĂRUI SCHIMB DE EXPERIENŢĂ — O VALOARE PRACTICĂ MAXIMĂ

Însemnări de la consfătuirea organizată de Comitetul raional Feteşti al U.T.C., cu mecanizatori din S.M.T. şi G.A.S.

Primăvara bate la uşă. A sosit. Peticit încă cu troiene de zăpadă, Bărăganul a început să vegeteze. La sfîrşitul săptămînii trecute, la Feteşti, peste 120 de tineri mecanizatori fruntaşi, secretari ai organizaţiilor U.T.C. de la staţiunile de maşini şi tractoare şi gospodăriile de stat din raion, directori şi specialişti din unităţile agricole au dezbătut — în cadrul unei consfătuiri organizate de comitetul raional al U.T.C. — multiplele probleme ale... îngrijirii şi exploatării raţionale a tractoarelor şi maşinilor agricole ca factor de maximă importanţă în realizarea sacinilor de producţie.

Consemnăm părerea exprimată de toţi participanţii, ca fiind deosebit de valoroasă ideea organizării unei consfătuiri cu tinerii mecanizatori înaintea începerii lucrărilor în cîmp. Cei prezenţi la consfătuire au apreciat că este foarte important să se discute, să se facă un schimb de opinii, acum, la începutul primăverii, despre metodele de muncă ale organizaţiilor U.T.C., ale grupelor din brigăzi în campanie, despre activitatea politică ce trebuie desfăşurată în scopul creşterii răspunderii fiecăruia din cei peste 1 200 tineri mecanizatori din raion faţă de îngrijirea şi exploatarea raţională a tractoarelor şi maşinilor agricole, astfel ca fiecare lucrare să poată fi executată la timp şi la un înalt nivel agrotehnic.

Anul trecut s-au obţinut rezultate bune, dar, cu neajunsurile mari ce s-au manifestat în îngrijirea şi exploatarea tractoarelor, nimeni nu se împacă. Se apreciază că în cele 17 G.A.S. s-au pierdut, din această pricină, 6 000 000 lei. În cursul anului, cinci tineri mecanizatori au fost victimele unor accidente grave, cauzate de nerespectarea normelor de exploatare, ale securităţii muncii şi ale circulaţiei pe drumurile publice. De asemenea, într-un singur S.M.T., la Făcăeni, s-au înregistrat 2 374 absenţe nemotivate.

Din păcate, expunerea pe tema îngrijirii şi exploatării raţionale a tractoarelor şi maşinilor agricole nu a făcut o analiză a cauzelor care au generat aceste neajunsuri, rezumîndu-se la simpla înşiruire de sfaturi tehnice cu nimic deosebit faţă de cele aflate la lecţiile de la cursurile din iarnă. Participarea la dezbateri a unor specialişti cu multă experienţă ca inginerul Mitrică, director tehnic la Staţiunea ex-

ION ŞERBU

(Continuare în pag. a IV-a)

ÎNTR-O ATMOSFERĂ DE SĂRBĂTOARE

SATELE AU VOTAT

Dîndu-şi cu încredere votul candidaţilor F.D.P., sătenii au păşit în faţa urnelor cu convingerea că realizează un imporant act patriotic şi cetăţenesc: alegerea în fruntea comunelor a maeştrilor recoltelor bogate, ca şi a tuturor acelora care contribuie la dezvoltarea multilaterală a satelor noastre, garanţie a îndeplinirii cu succes a hotărîrilor celui de al IX-lea Congres al partidului privind prezentul şi viitorul satului românesc.

Aşa cum mărturisesc cifrele statistice, entuziasmul votanţilor a fost prezent în toate regiunile, de la Dobrogea scăldată de mare, la graniţa de piatră a Maramureşului, de la cîmpia Banatului la Suceava cea vestită în istorie şi tradiţii...

Iar ceea ce nu poate cuprinde graiul cifrelor, au încercat să descifreze reporterii ziarului nostru care şi-au petrecut duminica în mijlocul alegătorilor de la sate.

DEPUTAŢI — GOSPODARII CEI MAI HARNICI

La ora 3,10 în faţa secţiei de votare nr. 20 Domneşti-Argeş, peste 150 de cetăţeni au venit nerăbdători, cu mîndria de a fi primii la vot. Ei îşi exprimau astfel dragostea şi încrederea pentru partid şi guvern, bucuria pentru realizările pe care le citeşti pe faţa înfloritoare a comunei, hotărîrea fermă de a fi alături de întregul nostru popor în mersul spre noi izbînzi. Sînt oameni harnici, ai uneia din vechile aşezări argeşene renăscută în aceşti ani luminoşi, care îndrăgesc deopotrivă munca, cîntecul şi jocul. Coborîţi parcă din baladă, drepţi şi cu mustăţile răsucite haiduceşte, purtînd cu demnitate toiage noduroase, bătrînii satului au venit înainte de mijirea zorilor în faţa urnelor. Votează printre primii Elisabeta Toader de 60 de ani, Ion Moraru — 82 de ani pomicultor fruntaş în cooperativa agricolă de producţie, Moise Mitulescu — 78 ani care a închinat acestei memorabile zile o emoţionantă poezie, Petre Gulie — 96 de ani şi mulţi alţii care îşi dau cu încredere votul mulţumind în cuvinte simple, dar mişcătoare partidului care le-a asigurat o bătrîneţe fericită, îndestulată. S-au grăbit să fie prezenţi în faţa urnelor şi muncitorii de la Fabrica de cherestea. Împreună cu maistrul lor Ion Floarea, 26 de muncitori au venit direct din schimbul de noapte.

Emoţia şi nerăbdarea i-a încercat în egală măsură pe cei 21 de elevi ai liceului, veniţi împreună cu secretarul U.T.C. pe şcoală, profesorul Ion David, să acorde primul vot din viaţa lor. Gîndurile lor şi-au găsit expresie în cuvîntul elevei Emilia Pantazi din clasa a XI-a, fruntaşă la învăţătură.

— Întîiul meu vot vreau să fie şi recunoştinţa pentru minunatele condiţii de învăţătură care ni s-au creat şi totodată un angajament de a ne pregăti mai temeinic.

Pentru Aurel Banu emoţia este dublă. Acordă primul vot mamei sale al cărei nume îl întîlneşti printre cooperatorii fruntaşi ca şi în fruntea acţiunilor gospodăreşti.

La ora 8,30 gospodarii comunei Domneşti au raportat încheierea alegerilor. Printre mulţimea satelor patriei care au încheiat operaţiile de votare la ore matinale se găseşte fără îndoială în plutonul fruntaşilor şi comuna Domneşti-Argeş : la orele 8,30, gospodarii de aici au raportat încheierea alegerilor.

VASILE RĂVESCU

(Continuare în pag. a IV-a)

Emoţia primului vot ! (la o secţie de votare în comuna Topoloveni, raionul Găeşti)

O horă, un moment de bucurie într-o zi de sărtoare

Foto : O. PLECAN

CITIŢI ÎN PAGINA 5

SPORT

● MORMAN DE VORBE GOALE

● SPORTUL — ATRIBUT AL TINEREŢII !

● CE VOM CITI ÎN '67 ?

O nouă pantă este atacată în plină viteză

TELEGRAMĂ

Excelenţei Sale,
General-locotenent JOSEPH ANKRAH,
Preşedintele Consiliului Naţional de Eliberare al Republicii Ghana

ACCRA

Cu prilejul celei de-a X-a aniversări a proclamării independenţei de stat a Republicii Ghana, adresez Excelenţei Voastre felicitări cordiale şi cele mai bune urări de prosperitate şi pace poporului ghanez prieten.

CHIVU STOICA
Preşedintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România

FERESTRE LUMINATE

de Florenţa Albu

Inaugurarea unei case noi, naşterea unui copil, un cartier nou în care blocurile se mai învecinează cu schelele, cu betonierele, cu macaralele ; cîţiva tineri ingineri, din aceeaşi promoţie a unei facultăţi clujene care-şi sărbătoresc trei ani de muncă în acelaşi colectiv de constructori ai Braşovului...

Aduc o floare pentru toate aceste bucurii care se petrec pretutindeni. Şi astă seară aici : cartierul „Steagul Roşu" din Braşov.

Ziua nu e trecută cu roşu în calendar. Dar dacă toate sărbătorile oamenilor ar fi însemnate, atunci n-ar fi numai zile, ci şi ceasuri şi-n orologiile vechilor turnuri fiecare ceas ar trebui să sune festiv. Gîndeam în faţa ferestrei... În faţa cartierului nou care ridica în noapte siluetele blocurilor terminate, în faţa tuturor ferestrelor luminate prin care vedeam oamenii. Oamenii, cu ceasurile lor de muncă, de dragoste, cu inaugurările, veştile, visele, orele de veghe în preajma noilor născuţi. Gîndeam în faţa acelei ferestre luminate care comunica, ştiu, cu alte ferestre, în cartierul nou, unde se desfăşoară acum, ritualul altor sărbători ale zilelor noastre.

Mi se părea că toate ferestrele acelea luminate sînt braţe deschise larg spre oraş, spre ţară.

Unele spuneau : aici s-au mutat astăzi tinerii căsătoriţi. Altele : aici s-au născut copiii. Altele spuneau : linişte, la ora asta, bărbatul s-a întors din schimb şi se pregăteşte de odihnă. Altele spuneau : aici se citeşte, aici se visează... Ceasuri de veghe, ceasuri de dragoste, ceasuri de linişte pentru somnul noilor născuţi, ceasuri de sărbătoare...

Înăuntru, casele miros încă a lemn tînăr, a var proaspăt, a cetină, a muşcată. Dincolo sînt munţii ninşi, pădurile, luminile, cetăţile lui metalice, luminile, veghea altui schimb, ferestrele..

Rămîneţi la fereastra aceasta, priviţi ! — ai vrea să spui man-

(Continuare în pag. a IV-a)

CONSTRUCŢIA A DOUĂ REZERVOARE PENTRU OXIGEN LICHID

Pe şantierul noii fabrici de oxigen a Combinatului siderurgic din Galaţi a început construcţia a două rezervoare sferice pentru oxigen lichid. Capacitatea unui asemenea rezervor este de 1 700 mc, fiind printre cele mai mari din ţară. Rezervoarele, prevăzute cu două învelişuri, la interior şi exterior, sînt formate dintr-un mare număr de virole (secţiuni). Ele au o înălţime de [illegible] de metri şi o greutate proprie de 50 de tone. Întreaga construcţie metalică se realizează prin sudarea p[illegible]lor componente. De[illegible]arece forma şi complexitatea construcţiei prezintă operaţii dificile, lucrarea a fost încredinţată unei brigăzi complexe specializate, cu bună pregătire teoretică şi profesională.

(Agerpres)

O PAGINĂ DE EROISM IN ISTORIA PATRIEI

Prof. dr. docent
Ştefan Pascu
membru corespondent al Academiei Republicii Socialiste România

Răscoala de la Bobîlna

În urmă cu 530 de ani, în primăvara lui 1437, țărănimea — română, maghiară și în parte din germană — din Transilvania, nemaiputînd îndura viața de umilințe și suferințe la care fusese silită din partea celor trei stăpîni: nobilimea, clerul înalt și regalitatea părăsește ogoarele și transformă pașnicele unelte agricole în arme îndreptate împotriva nemiloșilor săi stăpîni. A fost o mare ridicare a mulțimilor oprimate, cea dintîi mare răscoală a țărănimii din patria noastră. Prin gradul de organizare, prin mulțimile răsculate, prin aria geografică cuprinsă, prin programul și izbînzile repurtate, răscoala de la Bobîlna s-a ridicat la înălțimea marilor răscoale medievale europene.

De la începuturile sale, din acele zile din luna aprilie și mai ales după organizarea taberei pe dealul Bobîlna de pe moșia Alpret, răscoala îmbracă un caracter antifeudal pronunțat. Nu numai acțiunile răsculaților — atacarea castelelor, curților nobiliare și a mînăstirilor, distrugerea documentelor care materializau obligațiile feudale ale țărănimii — dar și revendicările răsculaților adeveresc acest caracter. Căci, potrivit mărturiei documentelor vremii, după așezarea și întărirea cu care și cu șanțuri a taberei țărănești, cele mai de încredere și cu mai mare autoritate dintre căpeteniile țărănimii răsculate, după un îndelung și chibzuit sfat, ajung la încheieri de cea mai mare însemnătate cu privire la raporturile sociale de viitor din Transilvania.

Programul, de acum statornicit în punctele sale principale, reflectă și participarea altor categorii și pătnri sociale oprimate: lucrătorii de la ocne și mine, populația de rînd a orașelor și chiar mica nobilime. Fiecare dintre aceste pături era interesată în schimbarea raporturilor sociale existente, ale țărănimii față de stăpînii feudali în primul rînd, de biserică și de stat, ale lucrătorilor față de cămărași și regalitate, ale orășenilor săraci față de patriciat, ale micii nobilimi față de cea mare și de biserică.

Programul răsculaților, concretizat în prima înțelegere dintre răsculați și nobili, încheiată la Bobîlna pe la sfîrșitul lunii iunie, pe lîngă maturitatea social-politică a reprezentanților mulțimilor, dezvăluie și raporturile de forță dintre cele două tabere, după hotărîtoarea victorie a țărănimii, a aliaților și sprijinitorilor ei, în aceleași locuri. Scopul principal al răscoalei se concretiza în „dobîndirea și recîștigarea vechilor libertăți" ceea ce cu alte cuvinte însemna scuturarea „nesuferitului jug al șerbiei". În mod practic, realizarea acestui program era asigurată prin ușurarea obligațiilor lor iobăgești, statornicindu-se dijma bisericească la 1 fl. pentru 20 de clăi de grîne, darea în bani față de stăpînul de pămînt la 10 dinari anual. Darurile de trei ori pe an, sau robota la o zi anual la muncile agricole și altele la curtea nobilului, noua (a noua) din grîne și din vin, dijma din porci și din stupi, erau desființate, abuzurile cămărașilor de la ocne și mine se cereau curmate, dreptul de liberă strămutare a țăranilor după împlinirea obligațiilor legiuite și acela de a-și lăsa bunurile agonisite soției și rudelor în cazul lipsei moștenitorilor direcți trebuiau asigurate, chemarea țăranilor la oaste se cuvenea doar în cazuri întemeiate. Pe lîngă aceste revendicări cu caracter social, se adaugă altele cu caracter politic și anume adunarea, în fiecare an, pe dealul Bobîlnei, a căpitanilor și reprezentanților țărănimii și ai orășenimii în scopul cercetării modului cum au fost respectate cele cuprinse în înțelegere. Se constituia astfel o nouă forță politică, în stare a contracara acțiunile adunărilor nobilimii, ale congregațiilor nobiliare.

Înțelegerea de la Bobîlna, raportată la stările social-politice din Transilvania acelei vremi, reprezenta o mare victorie a maselor producătoare împotriva categoriilor privilegiate. Acestea din urmă au fost nevoite să accepte înțelegerea cu toate că aplicarea ei ar fi însemnat, în realitate, o schimbare radicală a rînduielilor sociale existente. Reprezentanții nobilimii, care pînă atunci manifestaseră numai dispreț față de cei ai poporului, sînt nevoiți să stea la sfat cu aceștia la Bobîlna mai întîi, la Cluj — miniștri cu cei 11 căpitani și aleși după aceea, să se lege cu jurămînt a respecta cererile disprețuiților iobagi, recunoscuți, acum, ca o stare social-politică, o obște a locuitorilor (universitas regnicolarun).

Importanța acestui moment, semnificația lui se vădesc cu tot mai multă limpezime în tot timpul desfășurării răscoalei. Pe baza acestui program, cele două tabere în luptă se vor grupa și regrupa în fazele următoare. De-o parte nobilimea mare și clerul înalt, fruntașii secuilor și sașilor, la care se asociază acum și nobilimea mică, alarmată de radicalismul răscoalei, de altă parte țărănimea în întregimea ei, orășenimea de rînd și, mai ales, plebeimea, lucrătorii de la mine și ocne, meșteșugărimea satelor. Cei dintîi și-au concretizat gîndurile în „uniunea frățească" încheiată la Căpîlna în 16 septembrie, îndreptată împotriva dușmanilor dinlăuntru — țărănimea răsculată — și celor din afară — turcii și, la nevoie, chiar împotriva puterii centrale. Ceilalți, readuși la realitate de manevrele nobilimii, în noi atacuri și lupte împotriva castelelor și moșiilor nobiliare, împotriva adunărilor nobilimii.

Lupta de la Apatiu de la începutul lunii octombrie, noua înțelegere, a doua, încheiată pe locul bătăliei la 6 octombrie, vădesc o situație neconcludentă cu privire la echilibrul de forțe dintre cele două tabere. Era nevoie, prin urmare, de o nouă măsurare a puterilor. E ceea ce se întîmplă în toamna anului 1437 — și în iarna anului 1437—1438. Nu numai amploarea acțiunilor crește, nu numai potențialul de luptă spotește, dar însuși programul făurit de cei mai clarvăzători dintre conducătorii răscoalei se cristalizează și se radicalizează. Răscoala se transformă într-un „război al țăranilor, al șerbilor și al oamenilor de jos", urmărind supunerea întregii Transilvanii și a întregii nobilimi, desființarea șerbiei și întronarea unei „noi libertăți". Nici regalitatea nu mai era respectată, lucru cu totul de înțeles, deoarece regele, din arbitru al raporturilor dintre privilegiați și oprimați, cum voia să pară și cum erau înclinați să creadă răsculații înșiși pînă atunci, dezvăluie a fi ceea ce era de fapt în realitate, sprijinitorul și apărătorul claselor suprapuse. În locul regelui negat și repudiat, răsculații își aleg „regi" proprii în persoana căpeteniilor principale ale răscoalei. Aplicarea unui asemenea program însemna, de fapt, „răsturnarea rînduielilor țării", cum de altfel au înțeles sensul evenimentelor contemporanii înșiși.

Răsculații nu mai fac deosebire între clasa feudală și statul feudal, între nobilime și rege, între clerul superior și patriciatul orășenesc. Toți se dovediseră deopotrivă de nedrepți, de neomenoși, de dușmănoși. Toți trebuiau, prin urmare, înlăturați, iar în locul puterii lor o nouă putere, populară, era îndreptățită a se instaura. Se explică, astfel, dîrzenia luptelor din toamnă și iarnă, ocuparea orașelor din partea răsculaților. Față de radicalismul și amploarea răscoalei, se fac eforturi pentru concentrarea tuturor forțelor antitărănești coalizate împotriva Clujului ocupat de răsculați. Se explică furia nereținută a nobilimii care ucide fără milă pe toți cei ce-i cădeau în mîini dintre conducătorii răscoalei. Se explică disprețul și ura fățișă, consemnată în documente oficiale cu caracter public, în care răsculații erau înjurați ca niște necredincioși și nelegiuiți. Se explica, în sfîrșit, reînnoirea „uniunii frățești" de la Căpîlna, reînnoire săvîrșită la 2 februarie 1438 în adunarea nobilimii întrunită la Turda cu scopul principal de a „nimici și stîrpi răutatea și răscoala nelegiuiților țărani".

Au putut fi înfrînți răsculații, uciși, schingiuiți, maltratați și mutilați mii și mii dintre țărani, orășeni săraci și lucrători de la mine și ocne, au putut fi sporite dijmele bisericești și cele feudale. Coaliția privilegiaților n-a putut însă nici înfrînge și nici înăbuși pilda Bobîlnei. Dimpotrivă, aceasta a străbătut peste veacuri, a luminat cu putere cerul nădejdilor celor mulți și obidiți. Anton cel mare din Buda, Mihail Românul din Viveag și mulți alți conducători și cărtani ai răscoalei din 1437—1438, sînt între cei dintîi eroi, din nesfîrșitul șir de eroi, luptători pentru dreptate și o viață omenească pentru cei mulți și vrednici.

Clădirea administrativă a Combinatului petrochimic de la Brazi

VIVE (Dan Nuțu)

DIALOG ÎNTR-O DUPĂ-AMIAZĂ DESPRE „DIMINEȚILE UNUI BĂIAT CUMINTE"

NOI ÎN FILMELE DESPRE NOI

În sfîrșit pe ecranele noastre rulează un film în care tinerețea eroilor nu este numai o circumstanță probată, eventual, de buletinul de identitate, ci chiar substanța evenimentelor pe care pelicula ni le oferă direct. „Diminețile unui băiat cuminte" (regia Andrei Blaier, scenariu Constantin Stoiciu) invită la o discuție cu spectatorul tînăr aflat la o vîrstă ce se poate oglindi cu exactitate în cadrele filmului.

Ion Popovici — inginer. *Că părerea mea despre film e subiectivă nu mai trebuie să amintesc ci doar să adaug, cel mult: că această subiectivitate a receptării e dublată și de o mare asemănare, pînă la un punct, între existența mea și cea a lui Vive, principalul personaj al filmului. Nici eu nu am intrat la facultate după bacalaureat, căzînd la examenul de admitere la medicină. Mă rog, era prin toamna lui '956. Am fost cîtva timp, după aceea, funcționar la serviciul financiar al unei uzine. După cîteva luni am intrat într-o echipă de șoferi care deserveau cu basculantele lor șantierele de construcție. Am intrat într-o școală de tehnicieni constructori, am întrerupt-o, trebuia să-mi fac stagiul militar. După aceea am intrat în facultate.... Ce să mai lungim discuția, de un an sînt absolvent și lucrez pe un șantier. Tot ce v-am spus eu poate nu are nici o importanță sau poate nu una deosebită, dar, pentru mine, „Diminețile unui băiat cuminte" a însemnat și o întoarcere în biografia mea. Lumea filmului e o lume pe care o cunosc bine, în care am trăit și trăiesc. Asta m-a făcut să fiu atent și la planul al doilea, la fundal, să fiu atent și să recunosc spre cinstea realizatorilor filmului acea neobișnuită senzație de adevăr, de viață, de care orice film nu se poate dispensa de-*

FANE (Sebastian Papaiani)

cît în dauna lui. Aș aminti, pentru a demonstra totuși de ce mi-a plăcut filmul, o secvență, aceea în care tinerii ascultă plictisiți o dizertație despre politețe și cînd vorbitorul, un personaj de un ridicol tragic, insistă zadarnic pe exemplul comportării unui bărbat care conduce o mașină mică și are alături de el o femeie ș.a.m.d. Dacă multe din filmele noastre de pînă acum semănau cu această „acțiune culturală" despre politețe, ori despre altceva, „Diminețile unui băiat cuminte" e poate primul în care noi, cei tineri, ne recunoaștem, ne găsim identici, cu inerentele noastre greșeli, căutări, și mai ales cu dorințele noastre de a ne depăși continuu".

Elena Chiriac — studentă. *Pentru că tot sîntem la exemple din film, pornesc de la o replică „50 la sută din absolvenții liceului intră în facultate, 50 la sută nu". Eu sînt printre cei care au intrat și vreau să spun că nici celor ca mine nu le sînt străine întrebările mari sau mici, dar în orice caz reale ale vîrstei tinere. Și pe noi ne așteaptă examenul cel mare al vieții — și facultatea nu constituie o aminare.* Problematica eroilor din film este a unei vîrste și mai puțin a unei ocupații. *Și din acest punct de vedere sinceritatea filmului ne-a cucerit. Mai puțin însă modalitatea regizorală. Nu știu de ce a fost necesară soluția alambicată a unei narațiuni întrerupte mereu, mai ales că acest lucru îngreunează mult vizionarea. Nu cumva e o concesie, singura de altfel, făcută unei mode de relativă circulație în filmul contemporan?*

Virgil Crăciun — student. *Cred că nu e vorba de o modă ci de o modalitate ceea ce este cu totul altceva. În orice caz, fiind vorba de „Diminețile unui băiat cuminte", neobișnuitul vine de la universul moral al eroilor. Neobișnuit în sensul autenticității. Există, pe undeva, pericolul unei filozofări ostentative în dialogul Vive-Romache, echilibrat însă de replicile și interpretarea personajului Fane (Sebastian Papaiani).*

În rest pasul spre actualitate, în același timp cu pasul spre contemporaneitate, făcut de cinematografia noastră prin acest film îndreptățește speranțele noastre viitoare.

Ovidiu Taus — tehnician. *Filmul are marea calitate de a nu fi un „dosar închis" adică are*

ROMACHE (Ion Caramitru)

ceva din continuitatea vieții, subliniază, nu demonstrează, un punct de răscruce, acela al vîrstei de 18-20 ani, cînd vrei, trebuie și te oferi societății și cauți drumul, unic și irepetabil către ea. Vive, eroul filmului, e credibil, calitate principală pentru orice reflectare artistică. Și credibile sînt în majoritate toate personajele, chiar și tatăl lui Vive cu toată oarecarea lui duritate didactică. Cineaștii noștri au pornit, în sfîrșit, pe un drum bun. Obligațiile lor sînt de acum verificate pe ecran. Ca spectator îi aștept cu viitoarele premiere.

Victor Mașek — cercetător științific. *Filmul este excelent, proaspăt și convingător! De unde se vede că e bine să lăsăm tinerii să se autoexprime și să nu le prezentăm un „portret robot", din memorie, cu care să le cerem să se identifice.*

Un scenarist de vîrsta psihică a lui Vive, dublat de talent, o echipă de actori, cum și-ar dori ori ce realizator și un regizor tînăr, dacă nu în primul rînd prin vîrstă, prin pasiune și franchețe, au reușit să ne dea, în sfîrșit, primul film în care se vorbește nu despre un constructor tînăr ori despre o funcționară tînără ci despre niște tineri. Astfel, mediul (în cazul nostru șantierul) își păstrează rolul firesc de cadru, lăsînd prin filonul liber al acțiunilor, loc pentru o dezbatere etică majoră în jurul cîtorva probleme, și ele tot majore, ale vîrstei: „Ce rost ne făurim

MARIANA (Irina Petrescu)

în lume?", „Cum ne justificăm față de noi și față de ceilalți?".

Evident, pentru dezbaterea unor idei atît de intim legate de căutările tinereții, locul acțiunii ca și identitatea concretă a eroilor poate fi oricare, astfel că cei care au văzut în filmul lui Stoiciu și Blaier doar o narațiune despre viața constructorilor de pe un șantier se află cu spatele la ecran.

În ciuda afirmațiilor scenaristului (în programul de sală) Vive e un nemulțumit, dar nu în raport cu societatea, ci în raport cu sine însuși, cu propriile aspirații.

Remediul acestei nemulțumiri, sfîrșitul unei căutări a propriei axe de simetrie, nu poate veni însă din afară, prin eforturile altora, oricît de bine ar fi ele intenționate. Vive — și în acesta constă principalul mesaj al filmului — trebuie să ajungă cu forțele proprii la concluziile esențiale.

Dădăceala cu care sînt întîmpinate de multe ori semnele de întrebare ale tinereții s-a aflat întotdeauna înapoia procesului real, îndelungat și uneori chinuitor, al drumului, al experienței fiecăruia. Evident, această discuție n-ar fi fost posibilă fără împlinirea artistică a filmului.

TUDOR STANESCU

Flacăra va arde neîntrerupt

A apărut primul număr al revistei trimestriale „Flacăra", editată de Liceul „Al. Odobescu" din Mizil.

Marea varietate de rubrici: literatură, știință, muzică și chiar rebus, contribuie la lărgirea orizontului cultural-științific al elevilor.

Materialul a fost cules și sistematizat de un colectiv de elevi sub îndrumarea cadrelor didactice. „Flacăra" va „arde" mulți ani hrănindu-se din nobilele idealuri ale copilăriei și adolescenței generațiilor ce vor învăța în această școală. (GH. RADU — profesor).

REABILITAREA MNEMOSYNEI

Sen Alexandru

Pledoaria pentru memorie, pe care-mi propun să o dezvolt în cele de mai jos, nu este, fără îndoială, lipsită de dificultăți. Căci, atîtea suferințe și chinuri cumplite s-au abătut pe capul oropsiților școlari ai unor vremi nu prea îndepărtate în numele înțeleptei Mnemosyne, Zeița tinerii de minte și mama celor șapte muze încît a o apăra în fața unui auditoriu de elevi, înseamnă cel puțin să te compromiți, să fii arătat „cu degetul" ca retrograd, bucher sau „tocilar", dușman al metodelor pedagogice moderne, sau mai știu eu cum.

Într-adevăr, de la acea gramatică latină sistematizată și simplificată pe care autorul ei, medievalul episcop Rotherius o intitulase în chip sugestiv „Sparadorsum" adică: pe alături de spate — sugerînd astfel că ajutorul dat de măiastra-i carte la „tocirea" conjugărilor și declinărilor va devia traiectoria biciului didactic ce pedepsea infidelitățile memoriei școlarilor din veacul al XII-lea și pînă la turbarea de cap și frîntura de limbă a bieților catiheți ai lui Creangă, cei cu „mi-ți-ni-vi-li" și cu „Ce este gramatica română? — gramatica română este arta... etc. etc." din manualul diavolesc al lui Măcărescu, multe mărturii rușinoase sporesc vinovăția Mnemosynei. Mulți pedagogi de frunte s-au străduit să-i smulgă statuia de pe soclul didacticii și metodicii învățămîntului. „Mai mult prețuiește un cap bine făcut decît un cap bine îndesat" — proclama Montaigne — și cine și-ar îngădui să-l contrazică.

Și totuși, deși riscurile sînt considerabile, nu voi renunța la sarcina de a apăra pe zeița memoriei, deoarece socot că puțina trecere de care se bucură pe tărîmurile școlăritului, se explică în mare parte printr-o confuzie.

Am întîlnit uneori elevi și chiar studenți care, sub cuvînt că veștejesc, detestă tocitul și pe „tocilari", ocoleau orice fel de efect de memorare. Firește, tot ce se învață este necesar în primul rînd să fie temeinic înțeles. Dar a rămîne aci înseamnă, în fapt, a te opri la jumătatea drumului. Cuceririle înțelegerii se pierd ca niște pietre prețioase ținute în pungi găurite, dacă nu sînt întipărite și păstrate în memorie spre a putea fi găsite și folosite la nevoie.

Acei dușmani neîmpăcați ai Mnemosynei, de fapt adversari ai efortului de a memora, care visează mirificele agregate științifice fantastice ce vor prelua în evuri la fel de științifice și de fantastice sarcinile memoriei umane, nu-și dau poate seama că, abdicînd de la facultatea de a înregistra, păstra și actualiza, specia umană ar pierde și facultatea de *a voi* și mai ales pe cea de *a gîndi* și cu acestea poziția sa privilegiată între speciile pămîntului. Căci, spre deosebire de cea mai complexă mașină de memorare, care oricît de puternică ar fi, își face lucrul tot mecanic, memoria umană ca formă a puterii omului asupra naturii, are un caracter conștient.

Ajunși aci, a venit clipa lămuririi falsei antinomii care apasă cel mai greu trecutul Mnemosynei, așa-zisa „contradicție" între memorie și gîndire, între memorare și înțelegere care le-a îngăduit adeseori celor ce o trădează pe Mnemosyne să treacă drept marii ei preoți.

La temelia celui mai simplu ca și a celui mai complicat act de memorie stă, după cum se știe, asociația. O legătură stabilită între asociații, adăugarea la această legătură a altor legături, raportarea acestora la experiența anterioară și apoi, cînd este necesar, reacția în lanț care îngăduie unor reprezentări să le readucă în conștiință pe celelalte, cu o viteză fantastică și iată actul de memorie.

Dar numai acele asociații care reflectă legături profunde și complexe între fenomene sînt păstrate în memorie și beneficiază de trăinicia, exactitatea, rapiditatea și mobilitatea ce caracterizează o memorie eficientă. Or, a putea stabili asemenea legături firești în care termenii să fie legați între ei prin legături firești, logice, complexe, înseamnă în primul rînd a „înțelege" aceste legături.

Firește că și repetarea la nesfîrșit a unor noțiuni neînțelese poate duce pînă la urmă la întipărirea în memorie a învelișului exterior, verbal, al acestor noțiuni. Dar întîlnirea întîmplătoare a unor cuvinte în timpul și spațiul memoriei nu se deosebește de adunarea întîmplătoare a unor necunoscuți în tren, cunoștințe efemere sortite uitării în clipa sosirii la destinație.

Memoria poate fi, așadar, mecanică, pusă parcă în mișcare de o pîrghie pe care „tocilarul" o manevrează necontenit cu gesturi stereotipe, sau are dreptul să poarte calificativul de logică și în acest caz ea păstrează *nu* succesiunea întîmplătoare a fenomenelor, ci raporturile logice între ele pe baza unor scheme și planuri, folosind puncte de sprijin, selectînd esențialul, cu alte cuvinte, făurind construcții închegate pe care le reține în complexitatea lor.

În raport cu tipul de memorare utilizat, tabela lui Mendeleev, se poate bate la poarta memoriei ca o adunătură pestriță de nume grotești strînse laolaltă de fantezia unor împrejurări întîmplătoare sau ca o construcție impresionantă a minții omenești în care locul fiecărei cărămizi este hotărît pentru totdeauna de cele mai stringente imperative ale logicii, datele istorice ca niște mărgele înșirate pe ață, mișcate prin fața ochilor ca boabele de chihlimbar ale mătăniilor printre degetele bunicilor sau ca niște demarcații precise așezate în interiorul unei epoci istorice ca pietrele kilometrice și potourile de circulație pe o șosea bine gospodărită, iar regnurile, genurile și speciile, fie ca o diabolică suprapunere de sertărașe născocite pentru torturarea bieților școlari, sau ca niște trepte ale evoluției refăcînd grandiosul urcuș al vieții către cele mai înalte culmi ale creației.

Experiența simplă, dar convingătoare, ne demonstrează că adevăratul chip al Mnemosynei, nu ni se dezvăluie decît la întîlnirea memoriei cu gîndirea. Psihologul Ebinghaus a constatat pe cale experimentală că pentru a memora 12 silabe lipsite de înțeles erau necesare 16,5 repetiții, iar pentru a învăța 36 asemenea silabe numărul repetițiilor necesare creștea la cincizeci și patru. În schimb, pentru a reține 480 silabe nu erau necesare decît... 8 repetiții. Misterul se explică lesne, prin aceea că cele 480 silabe reprezentau șase strofe din „Don Juan", avînd un înțeles deplin pentru cel ce le memora.

Dar înțelegerea materialului ce trebuie învățat nu este totdeauna egală și cu întipărirea și păstrarea lui în memorie. De cele mai multe ori repetiția, acea „mater studiorum", mamă a învățăturii, intră în scenă pentru a consolida legăturile, a bătători calea ce leagă întrebarea de răspuns. Dar tocmai aici apare neînțelegerea. Pentru unii, acțiunea de repetare a lecției pînă în momentul învățării ei, se confundă în mod obligatoriu cu „toceala" mecanică. În realitate, repetarea este și ea o formă creatoare, logică, de activitate intelectuală. Depășind sarcina de a fixa, ea ajută la creșterea eficienței înțelegerii, firește, dacă această înțelegere există cel puțin în linii generale. În asemenea condiții chiar și... memoria mecanică este utilă, căci, subordonată celei logice, ea poate feri de o prea mare oboseală. Astfel, cînd avem de învățat pe de rost o poezie sau o definiție în care fiecare cuvînt trebuie să-și păstreze în mod obligatoriu locul în serie, memorizarea mecanică bazată pe repetiții poate fi utilă în reținerea întocmai a acelor construcții verbale fixe, aci trebuind să reproducem nu numai înțelesul ci și învelișul său exterior fără nici o modificare.

Dar Mnemosyne nu se întîlnește numai cu gîndirea ci și cu *voința*. Faptul de *a voi* sau *a nu voi* să memorăm joacă un rol atît de însemnat în reușita memorării, încît *intenția* a devenit criteriu de clasificare, vorbindu-se în mod curent de o memorie neintenționată și de o memorie intenționată. Desigur că nu tot ce se află înregistrat în cutele memoriei noastre reprezintă rodul unui act voluntar, adeseori aceste înregistrări se fac fără să prindem de veste, fie printr-o reproducere repetată a impresionărilor respective, cum ar fi aspectele felurite ale drumului spre școală, fie prin calitățile respectivului fenomen, prin înfățișarea lui deosebită care se impune atenției noastre. Uneori acest fel de memorare dă rezultate destul de trainice. Fără îndoială, însă, că memorarea voluntară este adevărata memorare „de lucru", adevăratul instrument intelectual al memorării, care ne îngăduie să realizăm înregistrări complexe și trainice și reciproc o actualizare rapidă și exactă. Într-adevăr, memorarea voluntară presupune existența unei sarcini precise sub aspect general și particular, utilizarea unor metode și procedee speciale de memorare și fixare, ca și particularea efectivă a celui ce memorează, ceea ce are ca efect mobilizarea întregii activități psihice a subiectului și în deosebi a atenției în scopul obținerii unor rezultate cît mai bune.

Privită în această lumină, Mnemosyne nu ne mai apare ca o înspăimîntătoare Zeiță a buchiilor cărora i se jertfesc zadarnic mintea și dragostea de învățătură a școlarilor torturați de ceasloave, ci renaște cu adevăratul ei chip de păzitoare a tezaurului de cunoștințe pe care l-a adunat omenirea, soră bună cu gîndirea și voința.

Să nu uităm că imaginația creatoare a elevilor antici făcea din Mnemosyne nu numai o Zeiță a memoriei ci, dîndu-i drept soț pe însuși Zeus, o înfățișa de asemenea ca pe mama celor șapte muze. Ei socoteau, desigur, că istoria, muzica și dansul, comedia și tragedia, poezia lirică și erotică, elegia, astronomia și elocința, culmi ale spiritului uman, nu se puteau naște decît din împletirea memoriei adînci, întinse și nesfîrșite ca timpul cu principiul suprem al creației universale.

„Un talent temeinic este de obicei legat în tinerețe de o bună memorie", G. W. F. HEGEL (Filozofia spiritului — Ed. Academiei R.S.R. 1966, pag. 292).

„Memoria este țapul ispășitor al pedagogiei: toți se leagă de ea pentru toate păcatele comise împotriva inteligenței. Totuși, ea nu face decît să înregistreze actele inteligenței, ea este urma pe care aceasta o lasă, oglinda în care se reflectă".

L. DUGLAS (La memoire et l'oubli). Ed. E. Flamarion Paris — 1919, pag. 288.

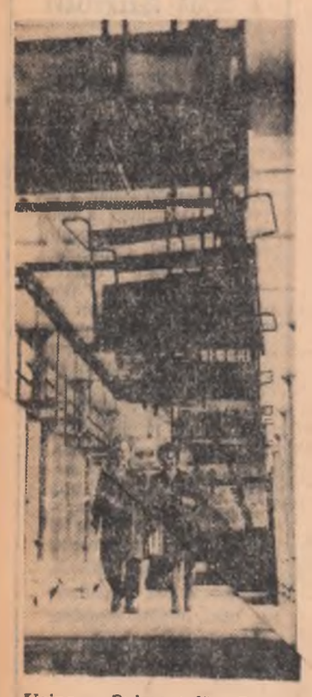

Uzina „Rulmentul" Brașov. Aspect din noua hală a secției bile, înzestrată cu utilaje dintre cele mai moderne.
Foto: O. PLEGAN

● În această pagină ● În această pagină ● În această pagină ● În această pagină ● În această pagină ● În această pagină ● În această pagină ● În această

AZI

VIAȚA DE ORGANIZAȚIE

ANCHETA NOASTRĂ LA UZINELE „STEAGUL ROȘU" BRAȘOV

ORGANIZAȚIA U.T.C. ȘI PROBLEMELE PRODUCȚIEI

Renumele de care se bucură Uzinele „Steagul roșu" face, după părerea noastră, inutilă obișnuita introducere. Intrăm prin urmare direct în subiect. Pagina de față reprezintă rodul investigațiilor pe care le-am întreprins timp de mai multe zile în activitatea organizațiilor U.T.C. din această uzină, căutînd răspuns la următoarele întrebări:

- **În ce corelație se află activitatea organizației U.T.C. și problemele producției?**
- **În ce măsură răspunde activitatea organizațiilor U.T.C. cerințelor complexe care stau în fața secțiilor, în fața tinerilor, care reprezintă circa jumătate din totalul muncitorilor uzinei?**
- **Ce rezerve, ce resurse nefolosite încă, stau la îndemîna organizațiilor pentru a-și spori contribuția, potrivit sarcinilor stabilite de Plenara C.C. al U.T.C. din ianuarie a.c., la mobilizarea tinerilor la îndeplinirea noilor și exigentelor sarcini ce revin constructorilor autocamioanelor „Carpați" și „Bucegi"?**

PENTRU ÎNCEPUT, CÎTEVA CIFRE

Primul popas, și nu întîmplător, l-am făcut în secția sculerie. Am fost îndemnați probabil de faptul că în multe referate și rapoarte am întîlnit cuvinte de laudă la adresa organizației U.T.C. de aici. De altfel și cuvintele secretarului organizației, **GHEORGHE STOICA**, care ne-a vorbit despre preocuparea continuă a organizației pentru folosirea integrală a celor 480 de minute, despre preocuparea susținută pentru întărirea disciplinei, despre bunele rezultate în îngrijirea locului de muncă le-am luat drept o invitație.

Am intrat, așadar, la sculerie. Este ora 15 și 12 minute. Involuntar înregistrăm, ca pe o peliculă, imagini de-a dreptul surprinzătoare. Deși schimbul al doilea și-a început munca de aproape un sfert de oră, din primul grup de strunguri doar unul merge. Celelalte așteaptă strungarii care n-au ajuns încă la locurile de muncă.

Ne oprim în dreptul unuia; arată într-un hal greu de descris: pe portcuțit — șpan, pe batiuri — șpan și apă, pe cărucior la fel. Cel care l-a lăsat astfel, tînărul Gheorghe Malendac, a lucrat în schimbul de dimineață. În hala următoare ne oprim în dreptul unei freze. Stă de 45 de minute. Tînărul care lucrează la ea — ne informează maistrul — aleargă după scule și materiale. Intîmplător privim și în interiorul cîtorva dulapuri de scule: lucruri aruncate grămadă, în dezordine...

Am oferit prin urmare cititorului două tablouri: unul înrămat în cîteva fraze frumoase, iar altul surprins, întîmplător, pe viu. După cum și pe noi ne-a surprins, între ele există o evidentă nepotrivire. O discordanță care nu vizează însă un aspect formal, ci scoate în relief o stare de lucruri cu implicații mai profunde. Asemenea nepotriviri, discordanțe, n-am întîlnit numai la sculerie, ci și în alte secții, ele dovedind că activiștii organizației U.T.C. n-au găsit cele mai potrivite căi pentru a interveni cu maximum de eficacitate în toate împrejurările.

Această realitate poate fi exprimată și mai concludent în cîteva cifre concludente.

— valoarea rebutului înregistrat de întreaga întreprindere anul trecut: 46 500 000 lei, cea mai mare parte revenind tinerilor.

— consumul de metal depășit cu 874 tone

— absențe nemotivate efectuate de tineri: 3 000 om/zile

RECORDURI... NEOMOLOGATE

Secția forjă deține un record de neinvidiat. Valoarea rebuturilor atingea, anul trecut, impresionanta sumă de trei milioane lei. Procentul ridicat de rebuturi avea însă continuitate și în luna ianuarie din acest an. În primele 17 zile de lucru ale anului, numai la cinci repere executate s-au rebutat 4106 piese, ceea ce înseamnă peste trei tone metal. Cauza principală este aceeași: nerespectarea tehnologiei de fabricație, omiterea unor faze în procesul de execuție a pieselor etc. Dată fiind această situație, problema la ordinea zilei rămîne — după cum ne relatau tovarășii din conducerea secției — în continuare, întărirea disciplinei tehnologice, lichidarea rebuturilor și a tuturor formelor de irosire a metalului. În mod firesc, activitatea organizațiilor U.T.C. trebuie să se orienteze și ea către frămîntările majore ale secției, să sprijine prin mijloacele de care dispune măsurile întreprinse de conducerea secției. Se poate afirma că se face lucrul acesta? Din păcate nu. Dacă luăm, de pildă, numai adunările generale, principalul mijloc de educație, de analiză a problemelor celor mai importante din munca și viața tinerilor, observăm cu nedumerire că ele alunecă pe lîngă ce este mai important, că scapă din vedere tocmai esențialul. Pentru trimestrul I, organizațiile U.T.C. ale secției și-au propus spre dezbatere teme ca **„Bogățiile subsolului regiunii"**, **„Mindria de a fi forjor"** sau **„Intîlnire cu conducerea secției"** (ca și cum nu s-ar întîlni în fiecare zi, în procesul de producție!). Nimic de zis, temele acestea își au și ele rolul lor, pentru că organizației U.T.C. nu trebuie să-i rămînă indiferente cunoștințele de cultură generală ale membrilor săi. Însă nici nu putem acorda prioritate unor astfel de preocupări, în vreme ce în secție rebutul continuă să pună mari semne de întrebare, iar autorii rebutului sînt în majoritatea cazurilor tineri. Și situația se repetă, într-un fel sau altul, și în alte secții.

Din partea comitetelor U.T.C. de secție, a membrilor birourilor organizațiilor de bază se impunea o atitudine mai hotărîtă, o intervenție promptă, pentru a bara căile de ivire a altor situații asemănătoare. Aceasta înseamnă adevărata eficacitate a activității organizației U.T.C., adevărata datorie împlinită, ca răspuns la cerințele producției. La asemenea recorduri — în materie de rebut — numai o astfel de „omologare" ar fi fost pe măsură. Aceasta, însă, din păcate, nu s-a întîmplat.

RESTUL DE 62 900 LEI CINE-L PLĂTEȘTE?

Tînărul șef de echipă **ION ORZAN** nu pare deloc rușinat de isprava sa. Ne comunică pe un ton degajat:

— Eu n-am rebutat DECÎT (subl. ns.) **70 de pistoane. Din neglijență. Le-am mutilat. Dar pentru aceasta am plătit: mi s-a aprit o sută de lei** (și după felul cum o spune, dă impresia că îi pare mai rău de suta de lei decît de cele 70 de pistoane)

Un calcul aproximativ arată însă că un piston costă în jurul a 900 de lei. Rezultă că adevărata valoare a pierderii atinge suma de 63 000 lei. A făcut organizația U.T.C. calculul acesta? Nu. S-a mulțumit și ea cu... suta de lei imputată.

Un alt caz: o tînără a rebutat 300 de biele. Mai tîrziu nici măcar n-a mai vrut să recunoască. Cele două atitudini au unele puncte comune: atît negarea greșelii săvîrșite, cît și indiferența față de propria neglijență își au explicația în atitudinea de toleranță, de rămînere în pasivitate a colectivului. Și aici este cîmpul de activitate al organizației U.T.C. Lipsa de combativitate a echipelor în care lucrează tinerii, atitudinea de a nu riposta imediat și cu eficacitate la cea mai mică abatere trebuie căutate în insuficienta muncă de educație depusă de birourile organizațiilor U.T.C., în preocuparea neconvingătoare pentru cultivarea unei opinii colective intransigente, față de orice fel de abatere de la disciplina muncii. **„Opinia colectivă înseamnă și intervenția imediată a fiecărui muncitor în parte, nu numai aceea din adunările generale"** — spunea tovarășul **DUMITRU ȘCHIOPU**, secretarul comitetului de partid de la forjă. Iată un adevăr de care trebuie să țină permanent seama organizația U.T.C. și comitetul U.T.C. al secției. Cu atît mai mult, cu cît în momentul de față nu se observă un interes susținut pentru o mai mare combativitate nici în adunările generale. Și chiar dacă exigența organizației U.T.C. nu este întotdeauna absentă, nu e suficientă numai adunarea generală — pentru a lua atitudine împotriva abaterilor și sfîrșitul lunii — pentru a înregistra rebuturile. Dacă se așteaptă sfîrșitul lunii, pentru a afla numai statistic situația rebuturilor, e și firesc ca în munca politico-educativă să se acționeze tot... statistic, adică înregistrînd doar ceea ce aparține tinerilor din total. Așa se explică și faptul că tînărul Ion Orzan nu-și dădea bine seama de consecințele reale ale neglijenței sale. În locul statisticilor, o urmărire îndeaproape, de la o zi la alta, a felului cum muncesc tinerii, stabilirea unor măsuri imediate, la fața locului, ar avea și rolul de prevenire a altor cazuri asemănătoare. Pentru neglijențele tinerilor în producție, pentru abaterile lor de la tehnologia de fabricație, nu sînt răspunzători numai cei în cauză, ci în aceeași măsură și membrii biroului organizației și ai comitetului U.T.C., care nu le-au sesizat la timp sau n-au intervenit la momentul oportun.

COAJA GROASĂ A SUPERFICIALITĂȚII

La forjă, la turnătorie, ca și la sculerie ni s-a vorbit despre faptul că organizațiile de bază se preocupă **„susținut"** de mobilizarea tinerilor la cursurile de calificare. Ce înseamnă această susținută preocupare ne-o arată cîteva cifre statistice: frecvența la cursurile de calificare este de numai 75 la sută. Un exemplu mai concludent: la cîteva cursuri ținute de inginerul Traian Florea, din 24 de uteciști au fost prezenți numai 10. Se putea face însă într-adevăr, totul, adică să se imprime un caracter de obligativitate al frecvenței la aceste cursuri, să fie puși în discuție de fiecare dată cei care absentau. Din toate acestea, însă, nimic. Doar secretarul comitetului U.T.C. de la turnătoria de fontă, tovarășul **ȘTEFAN NEAGU**, a **„luat legătura"** — după cum a afirmat chiar dînsul — cu un maistru ce ținea cursurile în sectorul în care muncește. Atît: a luat legătura. Și numai cu conducătorul unui singur cerc din toate cîte sînt în secția sa. **„A lua legătura"** este însă exact primul pas, este abia începutul activității pe care trebuie s-o desfășoare organizația U.T.C. A te limita numai la a lua legătura, fără să urmărești ce și cum învață tinerii la cursuri, înseamnă a renunța la pașii următori, absolut necesari, și a rămîne doar la suprafața problemelor. Acest „am luat legătura", dezvăluie, mai mult decît pare la prima vedere: un stil de muncă defectuos, birocratic, care nu se împacă deloc cu trăsăturile unei organizații de tineret. Organele de conducere ale organizației U.T.C. din aceste secții trebuiau însă să aibă în vedere ce se predă la aceste cursuri, metodologia predării lor, felul cum cursanții își însușesc noile cunoștințe, cum răspund ei la seminarii și după aceea, eficiența lor practică, la locul de muncă. Dar datorită preocupării superficiale a birourilor și comitetelor U.T.C. din secții, fondul problemei nici nu a fost atins. Aceasta și din cauză că și-au repartizat forțele nu îndeajuns de judicios, deoarece n-au sesizat strînsa corelație dintre frecventarea cursurilor și metodologia predării cunoștințelor. În birourile și comitetele organizațiilor de bază există cîte un responsabil cu producția și calificarea. Ei aveau datoria să se preocupe permanent și pe tot parcursul de desfășurarea acestor cursuri și să vină cu propuneri pentru mărirea eficienței lor. Dacă într-adevăr cursurile s-ar fi bucurat de aceste atribute necesare, cîștigate ce-i drept, cu mai multă trudă, prezența tinerilor ar fi crescut ca un rezultat firesc al acestor atribute, fără să mai fie nevoie de o mobilizare specială.

„ÎN ORDINE"... PÎNĂ LA PROBA CONTRARIE

Să ne reamintim faptele, de la începutul paginii, petrecute în secția sculerie. Secretarul U.T.C. ne vorbea despre îngrijirea locului de muncă, despre folosirea celor 480 de minute etc. deși situația infirma evident spusele sale. Să fi fost acestea niște „mici amănunte" care nu merită atenție, sau comitetul U.T.C. al secției a coborît ștacheta exigenței prea mult?

Lucrurile devin mai limpezi cînd ne aruncăm privirile și în planurile de muncă sau referatele comitetului U.T.C. Aceeași slăbiciune pentru fraze, pentru vorbe mari și aici: **„Vom antrena"**, **„vom lua toate măsurile"** sau **„O contribuție substanțială la realizările obținute au adus-o și tinerii muncitori ai secției"**... Adevărul rămîne același, unul singur: cînd te ocupi mai mult de afirmații generale, nu mai ai cînd să intri și în amănunte. Iar frazele frumoase nu pot ține locul activităților concrete.

Tinerilor li se putea explica mai curînd că pierderile nejustificate de timp, neprezentarea la vreme la program favorizează munca în asalt (pentru că timpul irosit trebuie recuperat într-un fel...) și deci cu consecințe asupra calității produselor. Nu li s-a vorbit cu atenție, de la om la om, că neîngrijirea utilajelor duce la uzura lor prematură, deci la un randament scăzut. Tinerii n-au fost antrenați nici la cîteva acțiuni de demonstrare practică a unei bune organizări a locului de muncă, prin care să se prezinte pe viu și rezultatele ei: posibilitățile de înlăturare a unor mișcări inutile, asigurarea unei ritmicități continue a executării operațiilor și altele. Asemenea demonstrații ar duce treptat la educarea gustului lor pentru ordine și curățenie, la trezirea unei dorințe firești de a lucra într-o ambianță plăcută. Lucruri de felul acesta nu cer eforturi deosebite de organizare. Ele pot fi făcute foarte bine în cîteva minute ale unei pauze, sau la sfîrșitul schimbului. De la grija fiecăruia pentru locul său de muncă și pînă la acțiunile mai ample, de amenajare, a întregii secții, există un vast spațiu de manifestare a spiritului gospodăresc. Este necesară numai puțină inițiativă...

FAZA IGNORATĂ: EFICACITATEA

După cum am văzut, valoarea rebutului înregistrat anul trecut la Uzinele „Steagul roșu", este considerabilă. Secția forjă este una din secțiile „fruntașe" în realizarea rebutului. Cu cele trei milioane lei risipite aici, s-ar fi putut construi mai mult de 60 apartamente. Întrebarea este dacă comitetul U.T.C. al secției, precum și cele trei organizații de bază pe care le cuprinde, au întreprins ceva pentru remedierea situației? Și dacă da, unde și cum anume au intervenit. În urma investigațiilor făcute am observat că de multe ori nu este respectată tehnologia de fabricație. De exemplu: la reperul furca ambreiajului 211 se elimină frecvent faza de rulare a materialului. Autorii rebutului — tinerii din echipa condusă de Zoltan Szebestein. La alte repere ca: axele cu came, roți dințate etc. sînt, de asemenea, sărite unele operații de către tineri forjori din echipele lui Emil Farcaș, Gheorghe Marincu, Victoria Ilie și Ion Orzan — și ei tineri. Rebutul exagerat din secția forjă mai are unele cauze și în încărcarea cuptoarelor cu un număr prea mare de piese. Toate acestea la un loc înseamnă tot atîtea abateri de la tehnologia de fabricație. Organizația U.T.C. a secției avea datoria să intervină cu promptitudine pentru a analiza cauzele fiecărei abateri și pentru a le înlătura. S-a făcut lucrul acesta? Secretarul comitetului U.T.C., tovarășul GHEORGHE ZAMFIR, ne asigură că da. Situațiile expuse de noi nu sînt însă luate din agenda anului trecut, ci de la sfîrșitul lunii ianuarie. Ne exprimăm nedumerirea și îndoiala asupra eficacității acțiunilor. Dar tovarășul secretar insistă:

— Luna aceasta, de pildă, mi s-a adus la cunoștință că echipele de la ciocanul de două tone favorizează devieri. Am fost acolo și am constatat că nu se lucra după planul de operații, că se săreau unele faze. Am discutat cu ei, le-am explicat importanța aplicării planului de operații. Rezultatul: cînd nu e nimeni prin preajma lor, tot mai sar peste cîte o fază ca să cîștige timp.

Cuvintele tovarășului secretar au o nuanță de scuză: **„Noi ne străduim, dar dacă nu putem să-i convingem..."** Ele însă trădează mai curînd lipsa de eficacitate a intervențiilor organizației U.T.C., un fel de a face pentru a nu se spune că nu s-a făcut nimic. Adevărul este însă că acțiunile organizației U.T.C. trebuie măsurate tocmai prin eficiența lor. Aceasta le imprimă caracterul util, necesar. Fără eficacitate ce rost mai are acțiunea inițiată. Din păcate însă, tocmai eficacitatea este faza peste care se sare în activitatea organizației U.T.C. de la forjă. Din partea comitetului U.T.C. al secției, a membrilor birourilor organizațiilor de bază se impunea o atitudine mai hotărîtă, nu să se mulțumească cu **„explicarea importanței planului de operații"**, bine cunoscută, de altfel, fiecărui muncitor.

„INIȚIATIVĂ? DACĂ NU NE-A SPUS NIMENI"...

În urmă cu doi-trei ani, din secția capotaj a uzinei s-a lansat ideea unei gazete: **„Verificați-vă periodic cunoștințele profesionale"**. „Gazeta" era un mijloc ingenios de a pune în discuția colectivului pe tinerii care rebutau diferite piese. Acestora li se puneau, a doua sau a treia zi de la data rebutului, cîteva întrebări legate direct de operațiile greșite. Ca să răspundă corect, trebuiau să citească, să caute, să întrebe. Și efectul acestor întrebări bine puse, n-a întîrziat să apară. Existau șanse ca inițiativa să se bucure de succes și în celelalte secții. Totuși, acum, după atîta timp, această gazetă nu există încă nici la presă, nici la forjă, nici în alte secții. Comitetul U.T.C. al uzinei își propusese, pentru luna ianuarie, un schimb de experiență la secția capotaj, pentru reanimarea inițiativei. Nici aceasta nu s-a mai ținut pentru că... dar cîte motivări nu se pot găsi la nevoie!

O altă inițiativă, demnă de atenție, a pornit de data aceasta din partea comitetului U.T.C. al uzinei. Tovarășul secretar NICOLAE TUNĂREANU ne spunea că, în urma unui studiu efectuat în mai multe locuri de muncă, s-a observat că unele greutăți care pot duce la apariția rebutului într-o secție, pornesc de fapt dintr-o altă secție, cu care cea dintîi are legături directe. Și atunci s-a indicat organizarea unor întîlniri comune între tinerii din două secții a căror activitate depinde una de alta: între motor-turnătorie, între motor-rodaj, între turnătorie-sculerie. La acestea s-ar putea adăuga și alte confruntări mai complexe. **„Montajul acuză!"** — s-ar putea numi una din ele, al cărei caracter complex este dat de faptul că montajul este punctul de verificare al activității tuturor celorlalte secții. În intenția comitetului U.T.C., aceste întîlniri urmau să fie adevărate dezbateri asupra calității, în care tinerii ar fi vorbit despre greutățile pe care le întîmpină, modul cum trebuie rezolvate. Dar din nou inițiativa a rămas doar în... intenție. Lipsa de urmărire și control, din partea comitetului U.T.C. al uzinei a barat calea punerii ei în aplicare. Discutăm, de exemplu, la turnătoria de fontă, cu un membru al biroului organizației de bază din sectorul formare. Îl întrebăm cine crede că le face greutăți mai mari lor:

— Cei de la elaborare — vine răspunsul.

— Și dacă ați avea o întîlnire prietenească cu tinerii de la elaborare, ce observații le-ați face?

— Să-și organizeze mai bine locul de muncă, să-și curețe mai bine oalele...

— Și de ce n-ați pus la cale o asemenea întîlnire?

— E o idee, dar nu ne-am gîndit pînă acum...

Cu alte cuvinte: **„Dacă nu ne-a spus nimeni..."** Și chiar atunci cînd ele apar, cînd aceste inițiative sînt concepute frumos la modul teoretic, suflul lor se pierde în nisipurile mișcătoare ale abandonului înainte de termen.

„STATUL MAJOR" ÎN MINORITATE

„Uneori nici nu poți acționa așa cum este necesar, în profunzime, ci ești nevoit să rămîi inevitabil la suprafață" — mărturisește tovarășul NICOLAE TUNĂREANU, secretarul comitetului U.T.C. pe uzină. Afirmația ni s-a părut un fel de justificare a superficialității. Dar tovarășul Tunăreanu are pregătite și argumentele: biroul comitetului U.T.C. al uzinei se mai baza, la data anchetei noastre, numai pe secretar și unul-doi membri. (Ulterior, după cum am aflat, biroul a fost completat și în prezent îi are pe toți cei nouă membri. Dar aceasta nu este decît începutul. „Statul major" trebuie să-și spună cuvîntul abia de acum încolo...). Trebuie făcută totuși o precizare: întregul comitet U.T.C. al întreprinderii numără vreo 40 de membri, ceea ce, oricum, reprezintă o forță. Tovarășul Tunăreanu argumentează și de data aceasta: aproape 20 din ei nu se achită nici de cele mai elementare îndatoriri. Despre sarcinile concrete pe care le-au avut de îndeplinit acești membri, despre urmărirea îndeplinirii lor, și, eventual, tragerea la răspundere atunci cînd era necesar, nu ni s-a mai spus însă nimic. Situația actuală a devenit posibilă tocmai din cauză că membrii comitetului U.T.C. n-au fost antrenați în mai mare măsură într-o activitate colectivă, că nu s-a ținut o legătură mai strînsă cu ei, asigurîndu-se în felul acesta contactul permanent cu organizațiile de bază. Așa se explică faptul că în secția prese, de pildă, care anul trecut a irosit 400 tone de metal, s-au propus la un moment dat teme de dezbatere pentru adunarea generală... **„Evoluția biologică a omului"**. Și aceasta în timp ce în această secție lucrează și trei membri ai comitetului U.T.C. pe întreprindere, care nici măcar nu s-au sesizat. **„Nu se fac niște acțiuni comune, care să înțeleagă problemele majore ale secției; face fiecare cum știe el, și cum crede că e mai bine"** — recunoaște din nou tovarășul TUNĂREANU, cu același spirit autocritic. Dar simpla recunoaștere autocritică a lipsurilor nu rezolvă, ea singură, lucrurile. Situațiile concrete, ca aceea de mai sus, cer și intervenții concrete, eficiente, care nu și-au făcut prea mult simțită prezența pînă acum. Așa s-a ajuns în unele cazuri ca adunările generale să nu poată atinge treapta de școală a educației comuniste, ci sînt transformate în prilejuri de manifestare a formalismului, cu concursul binevoitor al membrilor din comitetul U.T.C.

Pentru a înlătura cu adevărat neajunsurile, nu numai „la suprafață", se impune ca fiecare acțiune organizată să fie minuțios pregătită, pe baza consultării membrilor organizației și a sugestiilor lor, printr-o temeinică dezbatere a problemelor care frămîntă întreaga masă de uteciști, izvorîte din cunoașterea la fel de temeinică a specificului locurilor de muncă.

La Plenara C.C. al U.T.C. din ianuarie se sublinia că organizațiile U.T.C. din industrie trebuie să dezbată probleme legate de îndeplinirea sarcinilor de producție, de preocuparea tinerilor pentru întărirea disciplinei, pentru ridicarea nivelului de pregătire profesională; să se facă acest lucru în așa fel încît să se reliefeze limpede pentru toți tinerii că participarea lor la îndeplinirea sarcinilor de producție, la realizarea obiectivelor care stau în fața unităților respective reflectă direct, nemijlocit, gradul de educație atins.

Iată care trebuie să fie jaloanele principale în activitatea de viitor a birourilor organizațiilor de bază, a comitetelor U.T.C. din secții și a comitetului U.T.C. de la Uzina „Steagul roșu", pentru a o transforma într-o activitate cu adevărat majoră.

Pagină realizată de D. MATALĂ ION CHIRIȚ

Ceea ce nu scria în buletinul de vot

Sîntem în satul cu nume de poveste, Dor Mărunt — despre care Odobescu scria în Pseudocynegeticos, după ce evoca frumusețea șesului fără margine prin care aerul răstîrat de unda diafană oglindește ierburile și siluetele greoaie ale dropiilor „... ea (căruța n.n.) s-a pornit de la conacul de noapte, de la coliba unchiașului mărunt, căruia îi duce acum dorul Bărăganul întreg...". La peste 200 de ani după ctitoria lui Doru Măruntu, comuna numără 6 285 locuitori și este una din cele mai importante producătoare de cereale din Bărăgan. Cooperativa agricolă de producție „Viața Nouă", decorată în anul care a trecut cu Ordinul Muncii clasa I, ocupă de doi ani primul loc în ierarhia recordurilor pe raion în ceea ce privește porumbul (5 103 kg la hectar, pe o suprafață de 1 014 hectare) în timp ce surata ei, gospodăria agricolă de stat a obținut pe hectar 5 300 kg. La fiecare 6 locuitori ai comunei, unul învață (sînt aici 1 158 școlari) dintre care foarte mulți iau loc în băncile școlii noi, înzestrate cu laboratoare și toate cele necesare. Spitalul, cu o capacitate de 120 paturi, avînd toate servicile de specialitate, este încă o mîndrie a celor din Dor Mărunt. Căminul cultural nou, cele 5 grădinițe, farmacia, rețeaua comercială modernizată, căreia i s-a adăugat recent un magazin cu mobilă, faptul că statisticele ultimilor 5 ani spun că la Dor Mărunt se construiește o casă nouă la fiecare 5 zile, butelia de tragaz și comutatorul electric prezent în fiecare casă fac din această așezare, situată în inima Bărăganului, o adevărată metaforă a marilor transformări intervenite în viața satului socialist.

— Să veniți neapărat la noi vara — ne spunea Mărăcine Ion, președintele sfatului popular. Atunci străzile sînt inundate cu flori. Ni se spune „satul cu petunii".

Mai prozaic, aflăm că, în fiecare vară, satul respiră arome florale de pe o întindere ce însumează aproape 3 hectare!

Am început ziua de 5 martie odată cu membrii comisiei de votare din Dor Mărunt. Privim listele. Ele cuprind 52 de candidați. Cine sînt aceștia? În ce măsură reprezintă ei eforturile și năzuințele cetățenilor din comună? Dorind să deslușim ceea ce nu scria pe buletinele de vot, am început o scurtă discuție cu primii votanți: cei de la sectorul zootehnic al cooperativei veniți la vot înainte de deschiderea centrului de votare.

— Pe noi ne-a adus atît de dimineață o dublă dorință — ne-a declarat tînăra brigadieră a sectorului, tehnicianul zootehnic Dan Elena — să fim primii la vot și în același timp să nu întîrziem la locul nostru de muncă, unde cele peste 15 000 viețuitoare ale sectorului zootehnic așteaptă îngrijirile noastre. În ce mă privește, a adăugat ea mai era un motiv: votez azi pentru prima oară.

Stăm de vorbă gospodărește cu Decebal Răcoreanu, Petre Gherghișor, Popescu Artimon, Stan Tudor. Aflăm că brigadierii Popa Ion, Stanciu Ștefan, președintele Constantin Popa ca și ceilalți candidați membri ai cooperativei agricole de producție, reprezintă pentru alegători, creșterea veniturilor cooperativei, dezvoltarea sectorului zootehnic, după cum de numele candidaților Blaju Constantin, Cilianu Florea, Iancu Niculina, Loghin Arcadie și alții sînt legate succesele obținute în domeniul ocrotirii sănătății, dezvoltării învățămîntului, munca culturală și activitățile patriotice pentru înfrumusețarea comunei, pietruirea șoselelor.

ATANASIE TOMA

Într-o atmosferă de sărbătoare

SATELE AU VOTAT

PENTRU FERICIREA COPIILOR NOȘTRI

Țintea... Civilizația petrolului, agrotehnica avansată au schimbat dimensiunile locului, au imprimat un alt ritm de viață. C.A.P. Țintea este unitate fruntașă pe raion pentru producțiile anului 1966, schela Țintea raportează în luna februarie îndeplinirea și depășirea indicatorilor de plan.

Doi prieteni, Stătescu Vasile și Anton Mircea, îmbrăcați elegant, votează aproape concomitent. Sînt muncitori calificați, au proiecte de viitor. Sînt pentru prima dată în fața urnei de vot. Între ei și cei mai virstnici se leagă firesc crîmpee de conversații.

— Fiecare vot l-a găsit pe tinerii noștri mai pregătiți, iar comuna mai bine organizată, mai bine gospodărită, ne spunea președintele comisiei electorale, Dumitru Ciobanu. Dacă în 1938 nu existau decît cinci învățători în comună, la ora actuală avem 50 de cadre didactice. Trimiterea absolvenților a opt clase la școlile de grad mediu are un caracter de generalizare, iar la învățămîntul superior o tradiție. Și aceasta, notați, într-o comună unde în anul 1944 existau 1 200 de analfabeți.

...Pe un pat așternut proaspăt la camera „Mama și copilul" amenajată lîngă secția de votare, sora Constantin veghează somnul unei fetițe, Adriana Rusea. Părinții ei votează. Ne apropiem încet de pat. Grijă inutilă: copilul doarme adînc și liniștit.

...Pînă la ora 13 aproape toți locuitorii comunei au votat. Au mai rămas doar cei din schimbul de dimineață, petroliștii care au pornit spre dealurile cu sonde înainte de a se lumina de ziuă. După o zi dăruită muncii, votul lor venea să chezășuiască eforturi și înfăptuiri viitoare.

VIORICA DIACONESCU

În fața secției de votare din comuna Mătăsaru

CHIPUL NOU AL COMUNEI

...Dobrogea, Topraisar. Primul sătean cu care intrăm în vorbă, este Ion Olteanu de 71 ani, membru al C.A.P., însoțit de soția sa, Sevastița. Privirea vioaie și mișcările agere nu-i trădează deloc vîrsta. Zîmbește hîtru și spune:

— Ce să vă povestesc? Că sînt venit în sat din '926, că mai țin minte alegerile de altă dată? Cu băutură, cretă și ciomege? Astea le-am tot povestit și în alți ani... Mai bine uitați-vă ce-i prin sat. Mai țin minte că aici, pe locurile astea, nu erau decît mărăcini...

E un fapt constatat: oamenii folosesc orice ocazie pentru a vorbi despre munca lor, despre realizări și planuri de viitor. Iar astăzi, dîndu-și cu insuflețire votul celor mai buni dintre ei, oamenii votează pentru această viață, pentru partid, pentru socialism.

Tovarășul Gh. Gheorghe, brigadier la C.A.P. din Topraisar, unul din cadidații F.D.P., ne vorbește despre destinația fiecăruia din cele 45 obiective construite în ultimii ani în gospodărie: grajduri, puiernițe, un complex de îngrășare a bovinelor, garajul, o casă a agronomului. Aflăm de existența unui alt complex de creștere a păsărilor, dotat cu o instalație de încălzire centrală care asigura căldura necesară celor 12 000 pui, proveniți din cele 8 incubatoare electrice ale cooperativei agricole de producție.

Două turnuri înalte ne atrag atenția.

— Sînt castele care asigură alimentarea cu apă a grajdurilor, prin cădere liberă, ni se explica. Tot la sectorul zootehnic al G.A.P. Topraisar găsim și o bucătărie de furaje care pregătește hrana animalelor.

În mijlocul comunei Topraisar se înalță semeață clădirea complexului comercial. Clădire cu etaj, cu vitrine luminoase, în care „tronează" mărfurile cele mai felurite. Caracteristic pentru viața celor din această comună dobrogeană nu este numai aspectul clădirii și varietatea mărfurilor, ci ceea ce se ascunde în spatele acestora — în cifre, situații și date statistice: 139 televizoare, 86 aparate de radio, 42 mașini de spălat, 37 frigidere și 132 garnituri de mobilă sînt numai cîteva din mărfurile vîndute anul trecut cu plata în rate cetățenilor comunei.

...Mîini bătătorite, cu pielea aspră de vîntul uscat al stepei dobrogene, mîini catifelate de femeie, obișnuite să mîngîie copii, mîini energice, pline de putere, brăzdate de vine albăstrui, continuă să introducă buletine de vot în urnă. Cu mișcări pline de hotărîre, care exprimă voința cu care oamenii clădesc o viață de bunăstare și încrederea pe care o au în candidații aleși, în partid, în socialism.

P. SEVERIN

Ca o familie

Cei trei Olteanu, Ion și Elena-soții și Maria-fiica, au fost prezenți printre primii. I-am întrebat pe rînd despre apariția lor matinală la secția de vot. Mama: „Ne-am gîndit că trebuie să fim printre primii pentru fiica noastră — are 18 ani și votează întîia oară. Tata: „Eu sînt și în conducerea sfatului aici în Comana și e datoria mea". Fiica: „M-au luat părinții, iar dacă era altfel eu tot mă duceam la ora 6". Și mai este un răspuns: oamenilor gospodari le place să facă totul din vreme; familia Olteanu face parte din această categorie de oameni care nu-și uită îndatoririle.

În casa lor intri ca într-o bibliotecă: liniște și curat — totul e orînduit cu grijă. Casa, pe afară, o vezi că e nouă. Cîte case noi și-au ridicat comăneni? Tovarășul Ion Pescaru, unul din candidații F.D.P., mi-a dat un răspuns: „Peste 100 construite în ultimii trei ani". Alt locuitor al comunei de pe apa Neajlovului, învățătorul Marin Socol, candidat și el, a completat răspunsul cu alte exemple: „Dacă e să judecăm starea oamenilor din comună nu trebuie să ne uităm doar la casele și gardurile noi. Comuna s-a electrificat aproape în întregime. La cooperativă se vînd aparate de radio și televizoare ca la orice magazin din București. Ba găsești și mobilă. Numai podul de beton peste Neajlov a costat un milion și ceva! Eu văd însă și altceva. La bibliotecă s-a dublat și numărul cititorilor, iar librăria abia poate să satisfacă toate cererile

Soții Olteanu mi-au înfățișat, nu fără mîndrie, tabloul celor trei fete care „cu toate învață". Cea mai mică e la școala din comună — va merge la liceu. Ioana și Maria, mai mari, sînt deja la București. Prima la o școală de contabili pentru C.A.P. (se va întoarce în Comana), iar cealaltă învață meseria de operatoare pentru piese radio și semiconductori.

Am întrebat-o pe Maria:

— Cunoști candidatul pe care l-ai votat?

— Cum să nu, e vecina noastră, Florica Soare, muncitoare în cooperativa agricolă de producție.

...Familia Olteanu a ținut să fie printre primii care să asigure prin votul lor adeziunea la viitor.

VICTOR CONSTANTINESCU

„Poftiți din nou tovarășe scriitor"

Ora 5 dimineața. Farurile mașinii noastre taie întunericul nopții croind drum pe vestita „șosea a milionarilor". Avem în noi, încă de la plecare o mare curiozitate. Ne întîlnim astăzi, la aproape 6 ani de la apariția cărții lui Petru Vintilă despre milionarii de pe Șoseaua Timișoara — Cenad. Ce s-a întîmplat cu milionarii, cu cît s-au îmbogățit de atunci, ce prefaceri au mai avut loc în viața lor?

Becicherecul Mic — sediul primei milionare: Cooperativa agricolă de producție „Drum Nou". Ora 6. Români, germani, sîrbi și maghiari — înfrățiți în muncă și în viață — au venit înfrățiți să-și exprime și dreptul la vot.

— Trebuie scrisă o nouă ediție a șoselei milionare, ne previne din capul locului inginerul Mircea Neagu, unul din eroii cărții.

— De ce?

— Prima ediție e depășită.

— Ce s-a întîmplat între timp în viața cooperativei dv.?

Tovarășul Neagu se scuză că nu are la el darea de seamă a cooperativei agricole de producție pe anul trecut. Sînt cuprinse acolo o mie și una de argumente.

Concis, aproape telegrafic cu forța unei știri de ziar ne relatează: Multe, foarte multe. Rețineți că fondul de bază a crescut de la 5 000 000 în 1962 la 11.500.000 acum. Efectivul de animale, de la 420 la 850, autocamioane de la zero la 6. Pentru a ajunge la aceste cifre candidații de astăzi, împreună cu alegătorii, au scris o nouă carte. E rîndul scriitorului acum. Îl poftim din nou în mijlocul nostru.

*

Șoseaua milionarilor am străbătut-o de la un capăt la altul.

Privim „harta" de lucru a brigăzii noastre. Sîntem la 35 km de Beba Veche, cel mai vestic punct al țării. După aproape o oră de drum, putem transmite: Cetățenii din comuna Beba Veche — membri ai cooperativei agricole de producție — au terminat votarea de la ora 11. Deschidem aparatul de radio și aflăm că la ora aceasta în majoritatea comunelor țării s-a încheiat votarea.

Entuziasmul alegătorilor, atașamentul lor față de politica partidului și guvernului au deja corespondențe egale în toată țara.

SUB SEMNELE PRIMĂVERII

Dealurile Cucului și Ciuha au început să fumege. Pămîntul mustește a primăvară. S-a întrat cu tîrnăcoapele în vii. Oamenii forțează legile naturii, ard de dorul contopirii cu brazdele crude, cîmpul visează povara de aur a grînelor coapte. Satul se trezește în zori.

Pînă la orele 10 a votat tot Slimnicul, comună mare și bogată, cu peste 3 500 de locuitori, români și germani — înfrățiți în aceleași eforturi de a-și face viața mai frumoasă, mai îmbelșugată. Înainte de a se face ziuă, în fața secției de votare așteptau momentul începerii votării 20—40 de tineri. Toți unul și unul, de-o ciudată asemănare. Ion Zollner, secretarul comitetului comunal al U.T.C., le-a propus celor de-un „contingent" cu el, de 18 ani împliniți, fete și băieți, să meargă împreună la primul lor vot și inițiativa a fost primită cu entuziasm. De aici, Ion Apolzan, Susana Drăghici, Toma Fritzman, Ion Mosca, Zaharia Bode, Mihai Weindelfelder, Samuilă Florea, Caterina Roth, Valeriu Ciorbea și toți ceilalți care își inaugurau acum intrarea în drepturile maturității aveau să se îndrepte spre hora și serbarea de la căminul cultural, de mult pregătită cu minuțiozitate artistică. Cui veți da primul vostru vot? Și cei vizați au căutat cu privirile în jurul lor. Pînă t-au descoperit pe Nicolae Hanea, Horia David, Gustav Zeiller, Constantin Manolache, Toma Hallmen, Ion Stroia, Caterina Thal și alți candidați. Am dedus răspunsul tinerilor din privirile lor; și era limpede și convingător. Primul dintre candidați — Nicolae Hanea, este de 15 ani președintele cooperativei agricole; al doilea, Horia David, este inginerul agronom. Despre cinstea și vrednicia lor vorbesc înfăptuirile din cooperativă pentru că au știut să o conducă cu chibzuință și corectitudine.

Votarea s-a încheiat la Slimnic într-un mod original: în fața urnelor au sosit în rochiile lor înaculate miresele Paraschiva Bleoca și Elena Stingu cu mirii Zaharia Popa și Aron Surean, urmați de sutele de nuntași. Au depus un vot pentru fericirea lor în dragoste și căsnicie, pentru înflorirea satului în care vor trăi. Apoi nuntașii s-au dus la noile lor case și comuna întreagă participa la petrecerea mirilor, sub semnele primăverii.

LAL ROMULUS

Tinerii din comuna Leordeni au sosit printre primii la secția de votare

Fiecărui schimb de experiență — o valoare practică maximă

(Urmare din pag. I)

perimentală agricolă Mărculești, ing. Ion Mihalache de la laboratorul de mecanizare al aceleiași stațiuni, a reprezentantului Trustului G.A.S. Feteești, Gh. Bădescu, au ridicat nivelul consfătuirii, oferind participanților multe învățăminte prețioase.

În mod deosebit au reținut atenția două calcule prezentate de specialiștii amintiți.

Prin folosirea găleți în locul pompei la alimentarea tractorului, se înregistrează o pierdere de motorină de 3 la sută. Considerînd că zilnic se manipulează 120 litri de motorină pe tractor, rezultă o pierdere de 3.6 litri. Dacă un tractor lucrează 250 de zile anual se pierd 900 litri. În raionul Feteești lucrînd circa 2 000 de tractoare, rezultă că pe această cale se pierd anual 1 800 000 litri motorină.

Cel de-al doilea calcul:

Adesea, neexecutarea îngrijirilor stabilite de normativele de exploatare a tractorului duc la înfundarea orificiilor duzelor de la pompa de injecție. S-a calculat că dacă fiecare duză ar avea înfundat cîte unul din cele patru orificii — lucru ce scapă neobservat ochiului — forța tractorului ar fi diminuată cu 16 cai putere, ceea ce, firește, influențează direct productivitatea.

Aceste probleme aparent mărunte, dar cu consecințe din cele mai grave, trebuie să rețină atenția tinerilor mecanizatori și organizațiilor U.T.C. din S.M.T. și G.A.S.

Pornind să organizezi o consfătuire, este însă firesc să-ți pui întrebarea, să te clarifici ce experiență generalizezi, ce probleme urmărești să rezolvi?

Cu ce plus de învățăminte au plecat acasă participanții la consfătuire? Am anchetat pe cîțiva dintre ei:

ION CRISTEA — secretarul organizației U.T.C. de la G.A.S. Bărăgan:

„Am înțeles să ducem toate sarcinile la bun sfîrșit. Mi-am îmbogățit bagajul de cunoștințe pentru a sta de vorbă cu tinerii".

NICOLAE TĂNASE — secretarul organizației U.T.C. de la G.A.S. Pietroiu:

„Am reținut că la S.M.T. Feteești s-au ținut adunări generale cu regularitate, care au dezbătut probleme importante ale participării tinerilor în producție. Vom căuta să le urmăm exemplul".

NICOLAE STELIAN, — secretarul organizației U.T.C. de la G.A.S. Borcea:

„Am reținut ca foarte important calculul privind economisirea motorinei prin manipulare".

NEAGU ARISTIDE — secretarul organizației U.T.C. de la G.A.S. Grădiștea:

„Ce am reținut pentru munca organizației noastre U.T.C.? Voi propune Consiliului Superior al Agriculturii să acorde tinerilor mecanizatori patru ore duminica pentru pregătirea tehnică a mașinilor"(?!)

Ce experiență a muncii politice de organizație, specifică activității tinerilor din G.A.S. și S.M.T., a urmărit să generalizeze Comitetul raional Feteești al U.T.C. organizînd această consfătuire? Dezbaterea unei probleme pur tehnice nu este nici de competența și nici de datoria unui organ raional al U.T.C.

Expunerea prezentată de tovarășul Nicolae Staicu, prim secretar al comitetului raional al U.T.C., a conținut multe aprecieri interesante, dar nimic concret despre modul în care, preluînd o experiență sau alta, organizațiile de bază U.T.C., grupele din brigăzile de tractoare pot acționa pentru ca tinerii mecanizatori să îngrijească bine tractoarele, să le exploateze rațional, să respecte disciplina socialistă a muncii, să folosească la maximum timpul optim pentru fiecare lucrare. A fost organizată consfătuirea fără să se studieze atent, fără să se cunoască o experiență bună în această privință, pentru a fi pe larg prezentată participanților. Nu au fost subliniate, cu toată claritatea, pe baza unei practici pozitive, sarcinile organizațiilor și grupelor U.T.C. în prima campanie a anului.

Ceea ce s-a omis (de fapt, esențialul), trebuie completat acum de către comitetul raional al U.T.C., la nivelul fiecărei organizații din unitățile amintite. Firește, va fi o muncă în plus, dar neapărat necesară și urgentă.

De primăvară

(Urmare din pag. I)

Am ascultat, într-o primăvară a copilăriei, undeva într-un pridvor de casă țărănească primitoare, un cîntec doinit parcă de cînd lumea. Și mă urmărește de atunci versul său, al cărui tîlc l-am descifrat mai tîrziu și-l descifrez încă și acum: Unde șade dragostea / Înverzește pajiștea. Versul cu muzicalitate de melopee, se cuvine asociat imediat iubirii pentru femeie, pentru soție. Dar e aici, în cîntecul autorului neștiut, o înțelepciune de viață care te împinge mai departe decît în minunăția cetății tale domestice. Te îndeamnă și te poartă printre lume, în lume. Privește în jurul tău, și-n dimineața asta de primăvară cînd peste mușchiul putred de peste iarnă, răsare iarba proaspătă cu ambiții de viață lungă, privește în dimineața asta, și mîine, și oricînd și vei deschide, cu cîntecul doinit la tîmple, minunea lumii în care tot ce ne e dat să ne împodobească e din dragoste. Din dragoste de țară și de oameni. Dar tot din dragoste.

Ferestre luminate

(Urmare din pag. I)

ților, luminilor, oamenilor altui schimb, orașului. Închinați un pahar cu noi — ai vrea să spui din noua fereastră luminată, celorlalte ferestre ale cartierului nou. Aici s-au întîlnit opt tineri constructori, tot ce vedeți înălțat în jur, ei au proiectat, ei au zidit. Sînt din aceeași generație a constructorilor de case pentru tineri, pentru noii născuți.

Primul pahar. Și urările. Și stăpînul casei, tatăl în capul mesei, acest Béla Biró, atît de tînăr, atît de solemn, cu hainele lui bleumarin și cravată.

— Béla, îți mai aduci aminte? La facultate, la Cluj, ție și Utei, vi se spunea „porumbeii". Închinăm pentru dragostea voastră bătrînă!

Cîți ani ai Béla? Dar soția ta, Uta?

Fetița nou născută n-o să știe niciodată ce tineri îi sînt părinții astă seară, în această casă nouă, în anul nașterii ei — 1967.

Dar iată-i pe fiecare în parte: Laurențiu Neagu, proiectant la D.S.A.P.C.-Brașov. A primit o casă, cu două săptămîni în urmă. Da, acum două săptămîni a fost inaugurată locuința lui Laurențiu. Pe pereții camerei, la loc de frunte, fotografiile — nu ale inginerului proiectant Neagu, ci ale artistului-interpret în „Menajeria de sticlă" și-n alte piese pe care artiștii amatori ai Casei de cultură din Brașov, le pun în scenă.

Celălalt este inginerul Petri. Specialist în construcții din prefabricate.

— Uite — cuprinde cu gest larg, din fereastră, cartierul nou — tot ce se construiește aici — și blocurile turn care-și ridică silueta acolo și celelalte, cărora li se pune temelia, toate sînt opera noastră!

Arhitecții și proiectanții, aici de față, au dreptul să strige constructorului: și noi? Ei da, noi toți. Fiecare din blocurile acestea sînt munca noastră: din faza de proiect, pînă acolo, pe șantier, unde au fost ridicate etaj cu etaj, unde au prins culori frumoase zidurile, unde au fost încheiate ferestrele largi — pînă-n cel mai mic amănunt care a fost gîndit să placă ochiului, să primească oamenii, să umple de căldura lor, de sărbătorile lor — toate acestea au fost construite și de noi.

Bobica Botinanț, Doina Popoacă și A. Irimescu fac parte din aceeași promoție cu Béla și soția lui. Calificativele pe care le-au primit în carnetele lor de studenți, sînt scrise acum pe zidul fiecăreia din aceste construcții

— Din economiile pe care le-am făcut numai eu, anul trecut, ar putea să se ridice locuințe pentru toți copiii pe care-i ceți avea voi, cei de față! — se lăuda inginerul Béla.

O spune și rîde. Dar în tot ce spune aici, în biografia fiecăruia dintre voi, întemeietori de familii și case, există o gravitate, o pasiune solemnă, o punte de legătură frumoasă care se cheamă prietenie. Și pe toate le-aș numi — tinerețe.

Așadar, oameni solemni de 27 de ani, închinați un pahar pentru tinerețea ai cărei martori sînt primii voștri născuți.

Și iată, scena de-aici și de-acum, în lumina ei omenească, scenă de familie, cu fețe solemne, scenă inaugurală: seamănă, poate, cu scene care s-au petrecut demult, în casele părinților noștri. Seamănă, într-un fel, și se deosebesc în altfel. E atît de nou, totul! Atît de nou cartierul, casa, blocurile care se-nalță dincolo de fereastră. Și voi, cu visele voastre, fiecare în parte: inginerul Petri cu idealul lui de a se specializa în construcții din prefabricate — ramură nouă, în care e nevoie de oameni bine pregătiți. Și trebuie să aduni orele de studiu, de veghe, pentru ca ferestrele luminate, toate ferestrele acestea să capete un sens profund, emoționant: și visul lui A. Irimescu, acela de a scrie. Poate că în nuvela la care lucrează, pe care „o construiește", cu meticulozitatea inginerului, va cuprinde ceva din prietenia care-i leagă pe toți cei de-aici; ceva din căldura acestei seri, din sărbătorile oamenilor noului cartier.

Asez, pe fiecare din pereții acești noi, care mai miros încă a humă proaspătă, acuarelele arhitectei Ligia Podoreanu. Le privim, pe rînd, astă seară, culoarea lor fragilă, de verde plouat, pe zăpadă neîncepută, de limpezimi subțiri, aerate. În fiecare din ele sînt vii, colțuri de șantier, oameni, mișcare, lumină. Ele se potrivesc aici, în cartierul nou, în fața ferestrelor ce se deschid spre alte acuarele vii, spre alte peisagii. Sigur, în iulie, cînd se va deschide expoziția Ligiei, vor fi toți prietenii de astă seară. Va fi atunci un alt prilej de sărbătoare.

Dar pînă atunci vor mai fi multe ore de muncă. Aș fi vrut să dedic mai multe gînduri, în această însemnare, pe un zid nou, acuarelelor tale. Pentru că muzica lor pură, sentimentul pe care l-a dat artista fiecărui colț de șantier prin care a trecut arhitecta, se îmbină într-un tot, într-o lumină plenară care înseamnă, de fapt, viața însăși.

— Să închinăm un alt pahar pentru artiștii noștri — se ridică inginerul Petri, care nu are alt ideal decît profesia lui de constructor.

Artiștii sînt, așadar, Ligia Podoreanu, A. Irimescu și Laurențiu Neagu.

Dar aș îndrăzni să-l contrazic: artiști sînt ei toți, pentru că toți iau parte la construcția cartierului pe care-l văd astă seară, de la această fereastră.

Dar, e ora cînd trebuie liniște. În casa nou inaugurată ursuțelul fetiței de cîteva săptămîni a adormit. Să cuprindem încă o dată, din prag, lumina, florile de casă nouă și fotografia copilului care nu știa încă să ridă, cînd i-a fost făcută. Oricum, noi am sărbătorit-o rîzînd din toată inima. La mulți ani!

O seară cu mărțișoare!

Duminică seara, la Casa ziariștilor, un buchet de melodii-mărțișoare, dedicate femeii — iubitei, mamei sau logodnicei — de ziua ei. Le-a dedicat George Bunea și Anca Agemolu, acompaniați de orchestra Enrico Fanciotti. În continuare, Ion Besoiu, recitînd poezii din Blaga, Bacovia și Minulescu, „ode" închinate de autori femeii, a adus cîntecelor un plus de lirism și emoție. Frumusețea serii a fost întregită de proiecțiile la diapozitive, frumoasele peisaje, imprimate pe peliculă, din drumurile efectuate prin țară de Valerian Popescu. Imagini de o mare finețe și subtilitate artistică pe care regretăm că nu le putem găsi în magazinele speciale, la îndemîna marelui public. Între muzică și poezia naturii s-au strecurat grații aduse de primăvară, tinerele modele ale Casei de mode București. Cum va fi moda primăvara aceasta? Grațioasă! Grațioasă și fermecător de simplă. Iar seara a fost o seară frumoasă, închinată frumoaselor.

I. M.

CINEMA

DACII
rulează la Patria (orele 9; 11,30; 14; 16,30; 19; 21,15), București (orele 9; 11,15; 13,30; 16,15; 18,45; 21), Luceafărul (orele 8; 10,15; 12,30; 15,15; 17,45; 20), Grivița (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21), Melodia (orele 8,30; 11; 13,30; 16; 18,30; 21).

INSPECTORUL DE POLIȚIE
rulează la Doina (orele 11,45; 14; 16,15; 18,30; 20,45).

UN FILM CU O FATĂ FERMECĂTOARE
rulează la Republica (orele 9,30; 11,45; 14; 16,30; 18,45; 21).

JUANA GALLO
rulează la Capitol (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16; 18,30; 21), Excelsior (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16; 18,30; 21), Gloria (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20,30), Modern (orele 9,30; 11,45; 14; 16,30; 18,45; 21).

JANDARMUL DIN SAINT TROPEZ
rulează la Festival (orele 9; 11,15; 13,30; 16, 18,30; 21), Feroviar (orele 9; 11,15; 13,30; 16,15; 18,30; 20,45), Flamura (orele 9; 11,15; 13,30; 15,45; 18,15; 20,30).

CARTEA DE LA SAN MICHELE
rulează la Union (orele 15,15; 17,45; 20,30).

VIILE ȘI VINURILE ROMÂNIEI — HIEROGLIFELE PĂMÂNTULUI — EXPOZIȚIA „DEZVOLTAREA ȘTIINȚEI ÎN ROMÂNIA" — DESPRE NOI — NICOLAE LABIȘ — IMPRUDENȚII —
rulează la Timpuri Noi (orele 9—21 în continuare).

EVADARE ÎN TĂCERE
rulează la Giulești (orele 15,30; 18; 20,30), Rahova (orele 15,30; 18; 20,30).

MONDO CANE (ambele serii)
rulează la Înfrățirea (orele 13,45; 17; 19,45), Munca (orele 16; 19,30), Colentina (orele 15,30; 18,45).

MOSHI, MOSHI, ALO JAPONIA! — ZEII LOCUIESC ÎN JUNGLĂ
rulează la Dacia (orele 8,45 — 14,45 în continuare; 16,45; 18,45; 21).

ÎNTRE DOI —
rulează la Buzești (orele 15,30; 18; 20,30).

OGLINDA CU DOUĂ FEȚE
rulează la Bucegi (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,45), Popular (orele 15,30; 18; 20,30).

DIMINEȚILE UNUI BĂIAT CUMINTE
rulează la Unirea (orele 15,30; 18; 20,30).

ÎNCURCĂTURĂ BLESTEMATĂ
rulează la Vitan (orele 15,30; 18; 20,30)

NU SÎNT DEMN DE TINE
rulează la Arta (orele 9; 11,15; 13,30; 15,45; 18,15; 20,45), Miorița (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16; 18,15; 20,30).

GENTLEMANUL DIN COCODY
rulează la Flacăra (orele 15,30, 18, 20,30).

ZILE RECI
rulează la Moșilor (orele 15,30; 18; 20,30).

LUMEA MINUNATĂ A FRAȚILOR GRIMM
rulează la Progresul (orele 15,30; 18; 20,30).

ZORBA GRECUL
rulează la Lira (orele 15,15; 18; 20,45).

FANTOMA DIN MORRISVILLE
rulează la Volga (orele 9,30; 11,45; 14,15; 16,30; 18,45; 21).

NIMENI NU VOIA SĂ MOARĂ
rulează la Drumul Sării (orele 15,30; 18; 20,30).

INSPECTORUL DE POLIȚIE
rulează la Aurora (orele 9,30; 11,30; 13,45; 16), **EVADARE ÎN TĂCERE** — rulează la Aurora (orele 18,15; 20,30).

TV

MARȚI 7 MARTIE 1966

18,00: Pentru cei mici; A.B.C. — De ce? — Filmul „Palatul"; 18,30: Pentru tineretul școlar: Numismatica și istoria; 18,50: Publicitate; 18,58, Ora exactă; 19,00: Telejurnalul de seară; 19,20: Buletinul meteorologic; 19,23: Șah; 19,40: Filmul documentar: „Timp, legendă, oameni"; 20,00 Să rîdem cu... mari comici ai ecranului; 20,45: Istoria teatrului românesc: Comediile lui Vasile Alecsandri; 22,30: Telejurnalul de noapte; 22,45: Închiderea emisiunii.

SPORT

PLEDOARIE PENTRU CROS

În parcul Trivale din Pitești a avut loc duminică concursul republican de cros, cu caracter de selecție, pentru alcătuirea echipelor noastre reprezentative care vor participa la crosul Balcanic de la Atena.

Numărul mare de concurenți veniți din țară, al antrenorilor și chiar al spectatorilor, au arătat interesul care există pentru acest gen de probe atletice. Păcat însă că ele se organizează atît de rar...

În mod cert, crosul, poartă de intrare în activitatea atletică și sportivă, nu se bucură de atenția cuvenită. Cu excepția Bucureștiului, unde în acest an sînt programate cîteva crosuri, nu cunoaștem nicăieri asemenea acțiuni. Se impune reorganizarea urgentă a acestei activități începînd de la forul cel mai înalt de specialitate, prin organizarea în cadrul Federației Române de Atletism, a unei comisii pentru cros, așa cum de altfel, există în majoritatea federațiilor naționale de atletism.

Dar, revenind la crosul de la Pitești, să încercăm să apreciem stadiul de pregătire al echipelor noastre pentru crosul Balcanic. La senioare, junioara Elisabeta Baciu *din Roman a realizat surpriza concursului, cîștigînd pe ultimii metri, dar totuși cu ușurință. Alături de ea Gabor, Bucur și Petrescu, alcătuiesc o echipă puternică. La seniori, tot o surpriză: Rusnac a întrecut pe Barabaș Mustață, și pe Vamoș, care nu s-a prea omorît cu firea în această cursă. Cu toate că sosirea a fost cu intervale mari între primii sosiți, se crede că pînă la crosul Balcanic, vom avea o echipă destul de omogenă.*

Junioarele sînt tinere și dotate și doar lipsa de experiență le poate juca feste. Printre ele Maria Filip, cea mai tînără (născută 1951) se pare că are și cele mai mari posibilități de progres. Destul de neconcludentă a fost cursa juniorilor. Majoritatea celor pe care s-a pus bază nu au justificat încrederea. Rusu Radu și Pascale, au părut obosiți. Dima Ion nu a participat, fiind accidentat. Singurii, la punct cu pregătirea au fost Mircea Popescu *și* Vasile Dan.

Pînă la crosul balcanic nu mai este mult. Dispunem de timp suficient pentru îndreptarea unor deficențe constatate în pregătirea unor alergători. Aceasta trebuie să fie în atenția antrenorilor și a federației.

SILVIU DUMITRESCU

În cursă, crosiștii juniori

MORMAN DE VORBE GOALE

FĂNUȘ NEAGU

Umblăm cu șoalda, domnilor. Ce e aia, „Cupa", competiție a surprizelor?! Știe toată lumea, (și numai cine nu vrea, nu vede) în fotbalul nostru nu se produc de loc surprize. Jucăm alandala și nu punem degetul pe rană. Fără un regulament drastic (întîmplă-se orice, eu aș interzice, de pildă, transferul de la A la B, adică fuga spre căldurică și părăluțe încasate fără multă rupere de oase) care să apere, evident, drepturile jucătorilor, dar să-i și înlăture fără menajamente, sau să-i ardă la buzunare pe cei ce nu înțeleg să muncească, vom mai bate pasul pe loc multă vreme. Accept, dacă vreți, și formula: „Cupa" a produs și va produce mereu surprize. Dar ceea ce s-a întîmplat duminică, trece dincolo de surpriză; vrînd-nevrînd intrăm în domeniul inadmisibilului. Patru echipe de A (în una din ele joacă fotbalistul numărul 1 al României pe anul 1966!) au fost trimise la plimbare, două s-au calificat datorită regulamentului, iar Steaua, cu 9 internaționali în formație (!) și Universitatea Craiova, liderul primei divizii, au transpirat cîte 120 de minute pînă să ajungă să înscrie cîte un gol unor echipe care se căznesc din răsputeri să rămînă în divizia C. Adăugați la asta, golul dăruit de arbitrul Aurel Bentu echipei lui Lereter, apoi presingul brăilenilor asupra Rapidului și n-o să vi se mai pară curios că Politehnica București a învins naționala cu 4—1, fără să mai punem la socoteală cele două goluri neacordate studenților pe motive necunoscute nouă, neinițiaților. Federația s-a supărat pe ziarul nostru pentru cronica la meciul cu Pricina, dar zău, n-are rost: Și antrenorii și selecționabilii vor încasa banii pentru o zi de lucru, plus indemnizația de lot.

În clădirea de pe strada din centrul Bucureștilor purtînd numele unui filozof, se cheltuiesc tone de hîrtie pentru rapoarte sforăitoare și directive și paradirective adresate clubURILOR — dar unde-s rezultatele? La televiziune, la radio și în presă, specialiștii fotbalului nostru (pe ce criterii e declarat cineva specialist în fotbal, mie unul îmi este complet necunoscut) ne asigură, de fiecare dată, că sîntem în real progres și că lucrurile, dacă nu merg chiar foarte bine merg destul de bine și că în curînd vor merge excelent. Zilele trecute, mînat de o idee năstrușnică, am luat colecțiile principalelor ziare, pe ultimii cinci ani, și-am recitit declarațiile antrenorilor la sfîrșitul fiecărui campionat. Toți, absolut toți, spun de fiecare dată același lucru, care sună așa: „Campionatul de anul acesta s-a situat la o treaptă superioară campionatului din anul trecut". Ca să vezi minune! În cinci ani, noi am parcurs în fotbal cinci trepte superioare. Toate bătute în argint... și potcovite cu eliminarea noastră din toate marile competiții. Care-s treptele alea, domnilor specialiști? Dac-ar fi să iau de bune cele spuse de dumneavoastră (și de data aceasta nu mă veți putea acuza că întorc cuvintele cum îmi place mie, fiindcă ce-ați spus dv. stă scris negru pe alb), ar însemna că ne aflăm foarte aproape de vîrful piramidei, dacă nu vom fi făcut chiar și vreo cinci pași mai sus de vîrf și ne apropiem, plutind, de fața cealaltă a lunii, ala nevăzută și nepipăită. Cele cinci trepte (și-o să vedeți cum o să se adauge și a șasea, pentru că ceea ce zic eu aici, se uită pînă-n lunie) stau înfipte într-un morman de vorbe goale.

În acest nolan de amărăciune, doar două echipe de A (două din paisprezece!) — Dinamo București și Progresul — au cîștigat fără drept de apel. După cum transmit corespondenții de presă, atît băieții din Ștefan cel Mare, cît și cei din strada dr. Staicovici, au oferit spectacole plăcute publicului din provincie. Singurele vești reconfortante.

Să nu uităm: sincere felicitări echipelor de categorie inferioară, care s-au bătut cu multă ambiție pentru victorie. Sperăm că lecția servită de ele „marilor răsfățați" nu va fi uitată repede. Vreau să spun că dacă m-aș numi Adamache, Ivăncescu, Gane sau Goran (pe marele maestru de ceremonii Silviu Ploieșteanu îl știu învățat cu dirvala și nu-l mai pomenesc) nu m-aș arăta ziua pe o stradă din Brașov, cel puțin două luni de acum înainte. M-aș tot duce de la Fălticeni, pe vale spre Rădășeni, unde-s merele frumoase, aș intra-n Dumbrava minunată și mi-aș pune pe cap cenușa pe care-o purta la ea duduca Lizuca și m-aș tot gîndi la Oșlobanu de la școala de catîheți din Fălticeni, și-aș tot zice: ca la noi, la nimenea.

MONDIALELE DE HANDBAL TINERET

Sportivii români învingători...

Echipele României au reușit succese și în ziua a doua a campionatelor mondiale de handbal pentru tineret. Selecționata feminină a învins cu 12—8 echipa R. F. a Germaniei, iar echipa masculină a dispus cu 13—12 de reprezentativa Cehoslovaciei.

M. Alexandru și E. Mihalca — campioane internaționale ale Angliei

Participînd la campionatele internaționale de tenis de masă ale Angliei (desfășurate în localitatea Brighton), Maria Alexandru și Eleonora Mihalca au cîștigat proba de dublu femei, învingînd în finală cu 3—0 (21—7, 21—19, 21—18) perechea Eva Koczian, Erszebet Jurik (Ungaria). În semifinale, sportivele române au eliminat cu 3—0 (22—20, 21—18, 21—16) cuplul Diana Rowe Scholer, Agnes Simon (R.F.G.).

Luptătorii români victorioși la concursul din Polonia

Concursul internațional de lupte greco-romane desfășurat în Polonia s-a încheiat cu victoria echipei României, urmată de selecționata țării gazdă și reprezentativa Suediei. În ultima etapă, desfășurată în orașul Radom, selecționata română a învins cu scorul categoric de 7—1 echipa Suediei. Luptătorii români Stoiciu și Baciu au repurtat victorii prin tuș.

ÎNOTĂTORI ROMÂNI LA BREMEN

În concursul de la Bremen, după victoria obținută în proba de 100 m spate, înotătoarea română Cristina Balaban a luat startul și în cursa de 200 m spate, clasîndu-se pe locul trei, cu timpul de 2'31" 8/10 (nou record român în bazin de 25 m). Locul întîi a revenit sportivei sovietice Tatiana Savelieva în 2'30"6/10, iar locul doi olandezei Sikkens — 2'31"3/10.

CĂLĂTORIND PRIN ITALIA

II. ROMA, ORELE 17...

...Cei mai mulți dintre pasagerii din avionul de Roma sînt îmbrăcați obișnuit, modest. Mulți sînt îngîndurați. Se vede că nu voiajează de plăcere. Sau poate în aceste două ore de zbor au prilejul să se închidă în ei, să se distragă interminabilelor solicitări și griji cotidiene, să-și măsoare pe îndelete împlinirile, dramele, perspectivele. Un jurnal înfățișează în prima pagină, zîmbind, chipurile a patru cunoscute actrițe italiene. Vecinul meu, un italian tînăr, înlătură indiferent revista. Nu-l interesează. Caută un alt ziar și se cufundă în rubrica de ultime știri. Zăboveșe asupra reclamelor care umplu literalmente paginile cotidienelor. Traversăm Alpii. Sîntem la 8 000 metri înălțime față de nivelul mării. Deasupra norilor, soarele este strălucitor ca într-o zi plină de vară. Din loc în loc, unde lipsesc norii, se zăresc departe, jos, munții între care fulgeră oglinda vreunui lac sau rîu. Roma ne-o vestește dunga mării ce pare din avion un fluviu de lățime exagerată.

La ieșirea din aeroport, polițistul îmi răsfoiește cu atenție filele pașaportului vreme de cîteva minute. Am timp să remarc, așteptînd viza, exuberanța cu care sînt întîmpinați de către familii italienii întorși dintr-o călătorie. E un fel de fast casnic, gălăgios. Simți că vor să transforme momentul într-un eveniment de familie. Rîd și vorbesc toți deodată, fiecare atent parcă numai la ce rostește el. Preocupat de lume, nu observ la picioarele mele, două corciturі de căței de rasă, ca niște șobolani; lovesc pe unul, din greșală. Doamna care-i purta în lanț aurit (cred, de alamă) mă privește aprig. „Scuze, seniora?" (Oricum, aș interzice accesul doamnelor cu căței în sălile de așteptare).

După defilarea unor cîmpii inexpresive, cenușii, ce se întind ca două arii prelungite și inestetic croite, de o parte și de alta a șoselei, Roma se anunță prin largi străzi mărginașe, despărțite de terase continui de pomi, lîngă care așteaptă parcate „Fiaturile" 600, numeroase, alături de un nesfîrșit covor de hîrtii, cutii de conserve. E spre seară tar prin cartier trec mai rar echipele de serviciu. Peisajul periferiei cam deconcertant anulează o parte din gîndurile poematice, adunate din obișnuitele lecturi istorice și literare.

Mașina trece printr-un cartier nou de locuințe, construite de stat. (Aveam să vizitez, mai tîrziu, la marginea orașului, cartiere întregi de pseudo-locuințe care mi-au amintit fotografiile făcute înainte de război în cartierul Ferentari sau în Floreasca). Blocurile noi sînt impunătoare între „dealurile" de moloz rămase netransportate la încheierea lucrărilor de construcții. Întinse pe frînghii, în balcoane, sute de exemplare de lenjerie de corp (pentru a fi enumerate ar cere modalitatea din schița „La Moși"), se leagănă sub vîntul ușor al serii. Imaginea, cunoscută din filmele neorealismului italian, am reținut-o fără rezervele unor exigențe estetice. Era întrutotul integrată peisajului albastru-mohorît, dăruindu-i căldură, umanizîndu-l.

Revăd însemnările din seara acelei zile (notate în drum spre Livorno) și zăbovesc, acum, asupra sugestivei expresii „peste rîte filfîia seara...", preludiu dintr-o excelentă evocare a mahalalei bucureștene...

La ora 6 sînt în Gara Centrală, Stazione „Termini", situată în mijlocul orașului, podoabă arhitecturală modernă a Romei. Gara impresionează prin dimensiuni spațiale. Încerc să mă descurc în mulțimea de panouri și ghișeuri. În lumina palidă a becurilor de neon, oamenii îmi par obosiți, preocupați, meditativi. Au întipărite pe fețe trăsături grave, de oameni pe care viața îi alungă din urmă. Numai militarii, cu figuri de adolescenți, în uniforme pitorești, trec în grupuri prin holul imens al gării, aruncînd ochiade și vorbe fetelor, cu de cînd e lumea. Aflu că spre Livorno (orașul în care fusesem invitat la un miting de solidaritate cu Vietnamul), trenul va pleca abia la ora 11 noaptea, cînd se încheie greva de o zi a lucrătorilor la căile ferate. Pe toate liniile, trenurile așteaptă incremenite minutul de final al grevei de 24 de ore. Cîțiva dintre feroviari — probabil mecanici de locomotive — discută, respirînd adînc, nervos, fumul de țigară. Nervozitatea lor vizibilă avea să-mi fie explicată a doua zi de ziare din care am aflat că revendicărilor cerute nu li s-a dat decît o prea vagă rezolvare. Intru în restaurantul gării care-ți dă impresia de provizorat, cu toată dotarea lui modernă. Comand un „Capucino" și un pahar de apă minerală. Mi se aduc odată cu nota de plată, ieșită dintr-o banală mașină de calculat. O citesc: „210 lire. Dedesupt, cuvîntul: „GRAȚIE". De nenumărate ori am văzut pe notele de plată din micile și numeroasele baruri acest cuvînt. Și, sincer să fiu, la început am încercat un sentiment plăcut.

Nu departe de masa mea, o familie. Bărbatul, în jur de 40 de ani, pare resemnat, liniștit, ascultă. Femeia de alături vorbește într-una, mai ales imperativ, mai rar șoptit, își îndeamnă la ceva bărbatul. El ascultă, aprobă sau neagă, din cînd în cînd, parcă din conformism. Înțeleg că e vorba de un serviciu, de condițiile de acolo, de necesitatea de a merge. Bărbatul își soarbe lent cafeaua. Lîngă piciorul mesei, doi copii se joacă fără griji, încurcînd lumea. Din cînd în cînd mama se oprește din discursul familial, interminabil, și-l amenință, de formă, pe Giovani, copilul cel mai mare, care continuă să se joace liniștit, intuind că părinții au lucruri mai serioase de făcut decît să aibă grija lui. În local e multă gălăgie, mult du-te-vino, nimeni nu pare a observa asta. Las banii pe masă, lîngă nota de plată. Ies. Privesc din holul de trecere al gării, prin peretele de geam al restaurantului (aici, în Roma cele mai multe localuri, magazine au cîte un perete întreg din sticlă; este evident efectul psihologic, de reclamă al acestora). Ospătarul abia la două minute de la plecarea mea, se apropie, citește nota de plată, numără banii și îi bagă plictisit în buzunar. Lăsasem pe masă suma exactă. Aveam să aflu repede că așa ceva înseamnă a face o greșală de netertat. La expres-barurî unde merge să servească o simplă cafea, fiecare cetățean după ce achită la casă, pune lîngă bon, 10 sau 50 de lire (cu 40 de lire se poate obține o fișă de telefon). Semnificația cuvîntului „grație" se împlinește astfel în sens dublu.

Cobor treptele care duc la magazinele din subsolul gării, spre stația „Metropolitanului". Privesc vitrinele și mă obișnuiesc greu cu prețurile contradictorii. Cineva, mă oprește și-mi propune să cumpăr un micuț aparat de radio-portativ. O ocazie, mă avertizează. 15 000 de lire! Îl cercetez de complezență. Mă scuz. „Nu, nu sînt amator". Omul nu pare supărat. Continuă să-mi expună calitățile aparatului. Regret că pierde timp dar, — cum aveam să observ în zilele pe care le-am stat în Roma — oameni asemeni lui, rîzători ambulanți, clandestini fac acest lucru cel puțin 10 ore pe zi, fără întrerupere și fără să obosească. Refuz, din nou. Supărat puțin, omul îmi mulțumește totuși la plecare. „Grație, senior" Mă rog! Privesc cîteva minute mai tîrziu în vitrina unui magazin de obiecte electrice și văd același aparat de radio, aidoma. Citesc eticheta cu prețul: 10 000 de lire. Repet în gînd, nu fără un drum de satisfacție tardivă: „Grație, senior!"

NICOLAE DRAGOȘ

Garnituri de tren oprite în gara Termini, în timpul unei greve. În prim plan: un picket de greviști

ECOURI

CARTEA SPORTIVĂ

CE VOM CITI ÎN '67

Astăzi, încheiem dezbaterile organizate în legătură cu cartea sportivă. Înainte însă, de concluziile noastre, dăm cuvîntul principalului factor: Editura U.C.F.S. — reprezentată prin tov. Ion Simion, redactor șef, care a avut amabilitatea să ne răspundă la cîteva întrebări.

— Probabil că aveți unele păreri, opinii în legătură cu dezbaterea organizată de ziarul nostru.

— Împărtășesc pe deplin oportunitatea și necesitatea unei asemenea dezbateri. Colectivul editurii noastre a analizat cu atenție discuțiile din jurul mesei rotunde a „Scînteii tineretului", intervențiile, nu de puține ori critice, la adresa editurii, și nu în mod nejustificat; împărtășim o serie de puncte de vedere, de păreri, am reținut numeroase propuneri și sugestii care ni s-au făcut în modul cel mai sincer cu putință.

—Acesta a fost și scopul punerii în discuție a problemei cărții sportive, să vedem ce s-a realizat mai important în acest domeniu pînă în prezent, dar mai ales ce trebuie făcut pentru a asigura o prezență și o permanență vizibilă a literaturii sportive, cu deosebire, în viața tinerei generații.

— Aș dori să amintesc unele realizări mai recente ale anului 1966, pe care le socotesc departe de ceea ce ar trebui să fie. Cu toate că sîntem o editură departamentală, cu un plan aprobat de conducerea U.C.F.S., redus ca număr de titluri și coli (21 titluri, 200 coli în 1965, și cca. 400 coli editoriale în 1966) în care întîietatea o au lucrările de specialitate care dezbat probleme legate de ramurile sportive la care am obținut rezultate de prestigiu pe tărîm internațional, menționăm că în preocuparea noastră a existat și grija pentru tipărirea unor cărți de beletristică sportivă. În această privință am reținut din dezbateri mai multe propuneri. Astfel în viitor un accent și mai mare vom pune pe lucrările de istorie și enciclopedie a sportului, biografiile unor mari sportivi români și de peste hotare, romane cu personaje și teme din viața marilor vedete ale gazonului, ringului, pistelor de zgură, bazinelor etc.

Dar să revenim. În anul 1966, Editura U.C.F.S. a oferit iubitorilor de sport din țara noastră o gamă variată de lucrări tehnice și metodice, cărți de popularizare, reportaje și de turism. Dintre cele care s-au impus atît ca tematică și conținut cît și ca realizare artistică sau științifică, sistematizare a materialului, originalitate și utilizare practică și actualitatea problemelor, pot fi citate: „Handbal în 7" ed. a II-a de I. Kunst-Ghermănescu, „Probleme noi în pregătirea sportivilor", „Antrenament, exerciții, jocuri", „Jocuri pentru copii și tineret", „Pregătirea psihologică pentru concurs" de M. Epuran, „Teoria modernă a deschiderilor în șah" de V. Ciocîltea și S. Samarian, „Finala se joacă astăzi" și „World Cup '66" de I. Chirilă.

— În această oră a bilanțului — avînd în vedere sutele de mii de cititori ai unei asemenea literaturi, diversitatea problemelor ridicate de mișcarea noastră de cultură fizică și sport, oportunitatea unor cărți de beletristică sportivă cu caracter educativ — tabloul prezentat de dv. nu este impresionant, nici măcar satisfăcător. Dar, poate nu aduce ceasul, ce aduce anul... în curs, 1967?

— Dincolo de invitația subînțeleasă de prezentare a planului editorial pe '67, rețin aprecierile cu privire la golurile existente în activitatea editurii noastre care se datoresc și unor cauze obiective ce țin de capacitatea redusă a editurii, de lipsa unor posibilități și mijloace materiale. Dar să revenim la planul pe 1967.

Pentru acest an au fost selectate, din propunerile primite din partea cadrelor Institutului de cultură fizică și Institutului pedagogic, a cabinetelor metodice din principalele centre cu tradiție în activitatea sportivă, a federațiilor U.C.F.S. și a diferiților autori, un număr de 60 de titluri, însumînd cca. 600 de coli, depășindu-se cu 50 la sută cifrele de plan ale anului 1966. Din planul de apariții desprindem titlurile: „Caiac-canoe", de antrenorii emeriți R. Huțan și N. Navasart, „Rugbi: tehnica și tactica jocului", „Jocul de volei", „Fotbal: Probleme de joc și antrenament", „Schi: tehnica și metodica învățării", „Probleme actuale ale pregătirii sportivilor", „Conținutul și metodica antrenamentului sportiv contemporan". Din grupa de lucrări de tehnică și metodică citez: „Munca educativă în asociații și cluburi sportive", „Organizarea activității sportive și turistice în rîndul elevilor și studenților". Din seria: „În ajutorul asociațiilor sportive", menționăm „Din istoricul sporturilor din România", „File din istoria boxului românesc", „De la poalele Cordilierilor pe malul Tamisei". Planurile anilor 1967—1970 prevăd intensificarea tipăririi de beletristică și, în special, a unui număr sporit de lucrări cuprinzînd biografiile unor sportivi fruntași români și străini: Iolanda Balaș, Aurel Vernescu, Titus Ozon, Ion Mozer, J. Anquetil, Eusebio, Pele etc.

Aș profita de ocazie ca încă o dată și pe această cale să fac apel la scriitori cunoscuți pentru pasiunea lor față de sport ca Eugen Barbu, Constantin Chiriță, Al. Mirodan, Dan Deșliu, Fănuș Neagu, Ion Băieșu, Teodor Mazilu, la o serie de publiciști talentați și redactori sportivi să colaboreze cu editura noastră, să scrie lucrări cu temă sportivă.

În ceea ce privește colectivul editorial, vreau să vă asigur că vom depune toate eforturile pentru a rezolva cît mai multe din propunerile și sugestiile valoroase exprimate în dezbaterile despre cartea sportivă susținute de ziarul dumneavoastră.

VASILE CĂBULEA

SPORTUL — ATRIBUT AL TINEREȚII

EMIL GHIBU

Doctor în științe pedagogice vicepreședinte al Consiliului General al U.C.F.S.

Formarea și perfecționarea omului, a calităților lui intelectuale, fizice și morale se realizează în activitate, în muncă, în trăire intensă, în exerciții. Inerția, lipsa de ideaturi sînt dușmanii dezvoltării spirituale și fizice a omului.

Fericire, sănătate, satisfacții sînt legate nemijlocit de muncă, de lupta pentru binele societății și implicit al fiecăruia. Esența educației stă tot în efort și de aceea viața, munca, trăirile reprezintă școala de bază a caracterului. „Viața, spunea Romain Rolland, e Cartea Cărților. N-o citește oricine. Fiecare o poartă în sine, scrisă de la cea dintîi pînă la cea din urmă pagină. Dar pentru a o descifra e nevoie ca un dascăl aspru — Experiența — să te învețe limba în care e scrisă".

Experiența se dobîndește în viață, iar viața înseamnă mișcare, activitate. Îmbinarea rațională a activității creierului și mușchilor reprezintă un aspect de cea mai mare importanță în dezvoltarea armonioasă a omului. Nimeni nu se întreabă ce rol are sănătatea în viața noastră, deoarece răspunsul este prea evident. Nu același lucru se întîmplă cu rolul exercițiilor fizice, cu toate că și în această privință răspunsul este tot atît de categoric: sănătatea fără mișcare, exercițiu fizic, aer și soare este de neconceput.

În patria noastră socialistă tineretul, toți cetățenii au create condițiile pentru dezvoltarea lor multilaterală.

Practicarea sportului, a exercițiilor fizice reprezintă un excelent mijloc de odihnă și refacere, creează condiții obiective pentru însușirea mai rapidă și corectă a unor deprinderi necesare în procesul muncii, le mărește eficiența prin dezvoltarea rezistenței generale la efortul fizic și nervos.

Aceste constatări și concluzii cu privire la rolul exercițiilor fizice demonstrează că ele aduc o prețioasă contribuție la menținerea și întărirea sănătății, la păstrarea unei capacități sporite de muncă și bună dispoziție.

În același timp vrem să subliniem un aspect de deosebită importanță și anume că în perioada creșterii organismului influența practicării exercițiilor fizice este hotărîtoare în realizarea sarcinilor acestei activități. Aceasta pentru simplul motiv că dezvoltarea și consolidarea diferitelor aparate și sisteme ale organismului se realizează în perioada creșterii. De aceea, activitatea de educație fizică și sport a tineretului, a elevilor și studenților reprezintă veriga principală a sistemului nostru de educație fizică, a sportului nostru de masă și de performanță. Este clar că deprinderea de a practica cu regularitate și plăcere gimnastica de dimineață, diferite ramuri de sport, turismul se realizează în primul rînd în timpul școlarizării.

Cu toate acestea, unul din obiectivele principale ale mișcării noastre de cultură fizică și sport — cuprinderea întregului tineret — nu se realizează peste tot în mod satisfăcător. Astfel într-un număr important de școli și facultăți, de asociații sportive din întreprinderi și de la sate, educația fizică și sportul nu-și aduc încă, pe măsura cerințelor actuale, contribuția la dezvoltarea fizică multilaterală, la organizarea folositoare a timpului liber și la îmbunătățirea performanțelor sportive ale elevilor și studenților. Se poate pune întrebarea: exercițiile fizice sînt necesare deoarece contribuie la întărirea sănătății, dar ce rost are performanța sportivă?

În sistemul nostru socialist de educație fizică performanța are în primul rînd o profundă rezonanță socială și pedagogică. Performanța sportivă reprezintă unul din criteriile obiective de apreciere a nivelului de pregătire fizică și de tărie morală a tineretului, de apreciere a muncii în acest domeniu de activitate. Nivelul recordurilor naționale de astăzi, titlurile de campioni europeni, mondiali și olimpici cucerite de reprezentanții României Socialiste reflectă și potențialul, în continuă creștere, a tineretului nostru. Sportul, practicat rațional, cu respectarea cerințelor științifice și educative, dezvoltă în același timp corpul și voința. Sportul dezvoltă totodată importante trăsături de caracter: fermitatea, dorința de depășire, perseverența, inițiativa, curajul.

Folosind din plin condițiile tot mai bune de viață și de muncă ale tineretului nostru, avem datoria să ridicăm pe o treaptă superioară activitatea de educație fizică, să introducem mai mult în practica sportivă datele științifice, în vederea creșterii contribuției acestui domeniu de activitate în dezvoltarea multilaterală a tineretului.

Alegerile din Franţa

Rezultatele primului tur de scrutin

Potrivit datelor oficiale publicate luni dimineaţa de Ministerul de Interne al Franţei, după primul tur de scrutin al alegerilor legislative din Franţa rezultatul este următorul: în favoarea grupării guvernamentale „Comitetul de acţiune pentru cea de a Cincea Republică" au votat 8 453 512 alegători, adică 37,75 la sută; pentru Partidul Comunist Francez: 5 029 808 alegători, adică 22,46 la sută; pentru Federaţia stîngii democratice şi socialiste 4 207 166 alegători, adică 18,79 la sută; pentru Centrul Democratic: 2 864 272 alegători, adică 12,79 la sută; pentru Partidul socialist unificat 506 292 alegători, adică 2,26 la sută. Restul voturilor au revenit altor partide şi grupări politice. Referindu-se la participarea la vot, agenţia France Presse relatează că pe plan naţional aceasta a fost de 80,89 la sută înregistrîndu-se astfel un adevărat record în ce priveşte participarea la primul tur de scrutin al alegerilor legislative.

La primul tur de scrutin al alegerilor legislative de la 5 martie P.C.F. a obţinut în plus faţă de alegerile legislative din 1962 peste 1 milion de voturi.

Observatorii politici din capitala Franţei apreciază că gruparea care a înregistrat pierderile cele mai mari la acest prim tur de scrutin este Centrul democratic condus de Lecanuet. Cît priveşte lista personalităţilor alese, sau aflate în balotaj aceasta nu comportă nici o surpriză. Pînă în prezent din actuala echipă guvernamentală au fost aleşi la primul tur de scrutin 10 miniştri în frunte cu premierul francez Georges Pompidou, alţi 7 aflîndu-se în balotaj. Dintre aceştia se află ministrul de externe Couve de Murville, ministrul armatelor Pierre Messmer. Au fost aleşi de asemenea, Waldeck Rochet, secretar general al P.C.F., François Billoux, membru al Biroului Politic al P.C.F., François Mitterrand, preşedintele Federaţiei stîngii democrate şi socialiste, şi alte personalităţi politice.

Pregătirile pentru cel de al doilea tur de scrutin care va avea loc la 12 martie, vor începe chiar de astăzi, cînd urmează să aibă loc o primă întîlnire între conducătorii Federaţiei stîngii democratice şi socialiste cu cei ai Partidului Comunist Francez şi ai Partidului Socialist Unificat, precum şi între Partidul Comunist Francez şi Partidul Socialist Unificat.

După cum se ştie, între Federaţia stîngii democratice şi socialiste şi Partidul Comunist Francez, precum şi între Partidul Comunist Francez şi Partidul Socialist Unificat, au fost încheiate înţelegeri care prevăd renunţarea de către acestea la cel de al doilea tur de scrutin în favoarea candidatului de stînga care se află cel mai bine situat după primul tur de scrutin.

SPANIA. — Pentru a rezolva provizoriu lipsa sălilor de clasă, autorităţile municipale din Barcelona au pus la dispoziţia şcolilor un număr de tramvaie, care au fost amenajate pentru studiu

Tratativele anglo-malteze

La Londra continuă tratativele dintre delegaţia gurvernamentală a Maltei, condusă de premierul Borg Olivier, şi de cea britanică, condusă de Patrick Gordon Walker, ministru fără portofoliu, în vederea găsirii unei formule de compromis care să pună capăt conflictului anglo-maltez. Se ştie că aceste tratative au fost întrerupte la 3 martie la propunerea delegaţiei malteze, ca urmare a divergenţelor dintre cele două părţi.

La 4 martie, primul ministru al Maltei, Borg Olivier, a fost primit de Harold Wilson, întîlnire în cadrul căreia au fost examinate soluţiile de compromis, căzîndu-se totodată, de acord asupra reluării tratativelor.

Ziarul „Times" subliniază că tratativele au fost reluate într-o atmosferă de optimism.

Vor mai putea S. U. A. să trimită în 1970 un om în lună?

Pesimism la N. A. S. A.

Datorită accidentului din luna ianuarie, cînd cabina „Apollo" s-a aprins şi trei cosmonauţi americani şi-au pierdut viaţa, oficialităţile N.A.S.A. (Administraţia naţională pentru problemele aeronauticii şi cercetării spaţiului cosmic) au devenit pesimiste în ce priveşte realizarea obiectivului S.U.A. de lansare a unui om în Lună pînă în 1970.

Directorul N.A.S.A., James Webb, declară că abia după cîteva luni de investigaţii complete asupra accidentului se va putea stabili în ce măsură Statele Unite îşi vor putea menţine planul iniţial de lansare a unui om în Lună. Un alt membru al conducerii N.A.S.A., George Muller, apreciază că programul cosmic pînă în 1970 nu a eliminat aselenizarea în termenul stabilit a unui american „dar şansele s-au redus". Nici măcar primul zbor pe o orbită în jurul Pămîntului cu o navă „Apollo" nu va avea loc, probabil, pînă la sfîrşitul acestui an, aşa cum se stabilise, declară Robert Seamans, director adjunct al N.A.S.A. Toţi cei trei reprezentanţi ai N.A.S.A. au subliniat în declaraţiile lor făcute în faţa membrilor Comitetului senatorial pentru aeronautică şi spaţiul cosmic necesitatea de a se trece imediat la folosirea în locul oxigenului a unor gaze care să excludă posibilitatea aprinderilor. În acest scop, sînt necesare sume suplimentare destinate cercetărilor şi întocmirii de noi proiecte. De aceea, reprezentanţii N.A.S.A. s-au pronunţat împotriva reducerii fondurilor destinate cercetărilor spaţiale datorită cheltuielilor sporite pentru războiul din Vietnam.

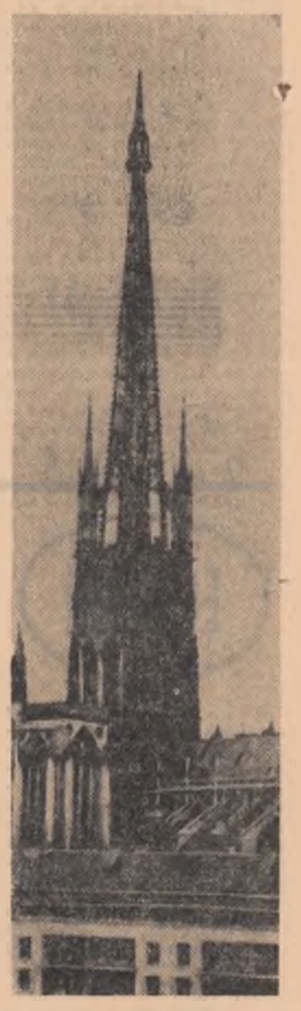

FRANŢA. — Celebra Catedrală din Rouen

SĂPTĂMÎNA PE GLOB

BĂTĂLIA CĂRŢII ALBE

Aşadar, şi anul acesta guvernul britanic a trebuit să dea tradiţionala bătălie a bugetului militar, bătălie purtată în jurul aşa-numitei Cărţi Albe a apărării, document care este, de fapt, proiectul guvernamental de cheltuieli militare. Cartea Albă este dată, de obicei, publicităţii cu circa două săptămîni înaintea dezbaterii ei în Camera Comunelor, pentru a se da posibilitatea deputaţilor — atît adepţi cît şi adversari — să-şi pregătească luările de poziţie.

Cheltuielile prevăzute de Carte pentru exerciţiul financiar 1967-1968 însumează 2 205 000 000 lire sterline, ceea ce reprezintă o creştere de 5 la sută faţă de anul trecut. Se prevede, deasemenea, repatrierea a 10 000 de militari britanici staţionaţi în Malayezia (din totalul de 50 000), a 2 000 de militari de la bazele din Cipru şi în sfîrşit reducerea efectivelor militare din Malta. În speranţa că pînă la 1 iulie 1967 se va ajunge la o înţelegere cu guvernul de la Bonn în privinţa cheltuielilor de întreţinere a forţelor britanice de pe Rin, Cartea Albă nu menţionează adoptarea vreunei măsuri în acest sector. (După cum se ştie, pe Rin sînt staţionaţi 51 000 de militari britanici, plus 50 000 de membri ai familiilor acestora, plus 34 000 de angajaţi civili, la un cost de 195 000 000 lire sterline anual, din care 94 000 000 lire în valută străină).

Din primele zile după publicarea Cărţii Albe s-au făcut auzite critici puternice şi ele au venit din partea opoziţiei conservatoare, pe de o parte, şi din partea unei însemnate aripi a partidului laburist, pe de alta. Încercarea decisivă de forţe s-a desfăşurat, firesc, în parlament. Conservatorii n-au produs nici o surpriză. Se ştia dinainte că ei vor critica prevederile Cartei — ca pe orice propunere provenită din partea laburiştilor — şi au făcut-o conştiincios, dar fără să se prea omoare cu firea. Potrivit agenţiei FRANCE PRESSE, purtătorii de cuvînt conservatori n-au reuşit să dea impresia că ar fi în măsură — în cazul cînd ar avea prilejul — să ofere o alternativă.

În schimb, stînga laburistă a adus Cărţii Albe obiecţii fundamentale. Cifra cheltuielilor — au arătat reprezentanţii stîngii — în loc să fie mai redusă e cu mult mai mare decît cea de anul trecut. Politica „la est de Suez" rămîne intactă, deşi s-a prevăzut o anume reducere a trupelor din Malayezia şi s-a făcut aluzie la o viitoare retragere (în 1980 sau poate chiar în... 1990, cu toate că în urmă cu un an se vorbea de 1970). Unul dintre cei mai aspri critici ai programului militar al lui Wilson a fost Cristopher Mayhew, pînă anul trecut ministru al marinei în guvernul laburist şi care a demisionat în semn de protest faţă de politica guvernamentală care preconiza necesitatea prezenţei britanice „la est de Suez". Mayhew a insistat ca guvernul să-şi ia angajamentul de a-şi retrage pînă în 1970 trupele din Asia.

Alţi deputaţi au cerut retragerea tuturor trupelor britanice din străinătate, renunţarea la construirea de nave înzestrate cu rachete „Polaris" precum şi la achiziţionarea de avioane americane „F.—111". În acest scop au fost depuse mai multe amendamente.

În cele din urmă Cartea Albă a fost aprobată cu un număr de 270 de voturi, contra 231, deci cu o majoritate de numai 39 voturi, faţă de majoritatea laburistă de aproape 100 de voturi. Aceasta, deoarece un mare număr de deputaţi guvernamentali (aproape 60) s-au abţinut de la vot.

Abţinerea a fost cu mult mai mare decît cea scontată. Şi observatorii s-au străduit să determine ce semnificaţie şi mai ales ce urmări poate avea „revolta" laburistă de săptămîna trecută împotriva unui proiect al propriului lor partid. „Este îndoielnic — scrie „LE MONDE" — că programele militare pregătite de domnul Healey pentru exerciţiul bugetar 1967-1968 să fie afectate în mod serios de aceste peripeţii parlamentare; dar numărul ridicat de „rebeli" laburişti comportă un serios avertisment pentru dl. Wilson". Mai întîi este vorba de „autoritatea morală" de care guvernul Wilson dispune încă în rîndurile deputaţilor laburişti. Premierul a pornit de la premiza că majoritatea sa de aproape 100 de locuri asupra opoziţiilor conservatoare şi liberale reunite pune, practic, guvernul la adăpost de orice accident parlamentar. De aceea — afirmă specialiştii — Wilson a acordat din ce în ce mai puţină atenţie veleităţilor de dizidenţă care s-au manifestat în rîndurile partizanilor săi. La rîndul lor „rebelii", asiguraţi şi ei că un vot ostil nu va duce la consecinţe dramatice, şi-au intensificat tirul criticilor. Dar de aici a rezultat o fărîmiţare deloc neglijabilă a majorităţii.

Şi premierul n-a neglijat-o. În şedinţa cu parlamentarii laburişti, ţinută imediat după vot, Wilson i-a ameninţat pe cei 60 de nesupuşi că, în cazul cînd nu-şi schimbă poziţiile, le va retrage candidaturile la viitoarele alegeri, (precizînd că alegerile ar putea fi organizate cu anticipaţie). Fermitatea primului ministru — scrie FRANCE PRESSE — se explică prin faptul că guvernul se pregăteşte pentru o nouă bătălie în Camera Comunelor — cea pentru aprobarea politicii sale economice. În orice caz, arată „LE MONDE", premierul Wilson va trebui să depună eforturi considerabile pentru a se asigura pentru viitor şi pentru a relua frînele tuturor regimentelor sale.

ION D. GOIA

● PE SCURT ● PE SCURT ● PE SCURT ● PE SCURT ●

Conferinţa arabă în problemele petrolului

În capitala Irakului au început luni lucrările celei de-a şasea Conferinţă arabe în problemele petrolului. Şedinţa inaugurală a fost prezidată de şeful statului irakian, generalul Abdel Rahman Aref. Mai mult de 400 de specialişti din ţările arabe participă la această reuniune. Postul de radio Bagdad a subliniat, într-o emisiune dedicată acestei conferinţe, că este pentru prima dată cînd o reuniune de acest gen are loc într-o ţară arabă producătoare de petrol.

Sînt prezenţi, de asemenea, şi observatori ai tuturor marilor companii petroliere care au interese în Orientul Mijlociu.

Presa irakiană subliniază importanţa reuniunii de la Damasc datorită „circumstanţelor speciale în care s-a deschis". Criza provocată de oprirea transportului petrolului din nordul Irakului prin conductele ce traversează teritoriul sirian, reţine, în sfîrşit, în mod deosebit, atenţia tuturor specialiştilor din domeniul exploatării petrolului. Antecedentele crizei, precum şi rezolvarea sa prin satisfacerea cerinţelor guvernului sirian din partea companiei „Iraq Petroleum" vor fi pe larg discutate, în afara şedinţelor oficiale, de participanţii la reuniune".

PESTE 4 500 de persoane au organizat duminică în Harlem, cartierul negrilor din New York, un miting de protest împotriva anulării mandatului de deputat al lui Adam Clayton Powell în Camera Reprezentanţilor.

Pe de altă parte, anunţă agenţiile de presă, la Detroit a fost înfiinţat un Comitet pentru apărarea lui Powell. Acest comitet a adresat un apel tuturor negrilor din S.U.A., în care cere declararea unei greve de 24 de ore în semn de protest împotriva acţiunilor de discriminare faţă de reprezentanţii negrilor din Congresul american.

DOI OFIŢERI şi 13 soldaţi din garda personală a sultanului Lahej-ului, ministru al apărării în guvernul pretinsei Federaţii a Arabiei de sud, au dezertat, alăturîndu-se Frontului de Eliberare a sudului ocupat al Yemenului (F.L.O.S.Y). Aceştia au fost primiţi de către secretarul general al F.L.O.S.Y., Mackawee, care a declarat că ei vor fi înrolaţi în unităţile armate ale Frontului.

PE MAGISTRALA feroviară Londra —Edinburg, a avut loc un accident feroviar în urma căruia şi-au găsit moartea 6 persoane, iar alte 15 au fost rănite. Accidentul s-a produs în apropierea unei localităţi aflate la 45 mile nord de Londra ca urmare a desprinderii din garnitura unui tren expres, care circula cu o viteză de 130 kilometri pe oră, a cinci vagoane, care s-au răsturnat.

ÎMPĂRATUL Etiopiei, Haile Selassie, care timp de patru zile s-a aflat în Turcia în cadrul unei vizite oficiale, a părăsit luni dimineaţa Istanbulul, îndreptîndu-se spre Addis Abeba.

GUVERNUL argentinian a promulgat o nouă lege cu privire la „apărarea civilă". Potrivit acestei legi, toţi cetăţenii care depăşesc vîrsta de 14 ani, argentinieni şi străini, care trăiesc pe teritoriul acestei ţări, pot fi mobilizaţi. Numai membrii corpului diplomatic şi militarii străini, nu vor fi afectaţi de noua lege.

Observatorii politici din capitala argentiniană apreciază că legea promulgată de guvern, urmăreşte să împiedice Confederaţia Generală a Muncii din Argentina, să-şi continue planul de acţiuni împotriva politicii economice şi sociale a guvernului.

Liderii centralelor sindicale, care într-o reuniune recentă au hotărît continuarea programului de luptă, în ciuda tuturor represaliilor şi ameninţărilor autorităţilor, se vor întruni din nou pentru a aprecia situaţia în condiţiile noi create.

AGENŢIA V.N.A. anunţă că la 5 martie, unităţile antiaeriene ale Armatei Populare Vietnameze au doborît un avion de recunoaştere fără pilot, care a pătruns în zona Hanoiului.

Acesta este al 1 705-lea avion american doborît pînă în prezent pe teritoriul R. D. Vietnam.

UN AVION de pasageri, aparţinînd companiei americane „Lake Central Airlines", s-a prăbuşit duminică seara în apropiere de localitatea Kenton (statul Ohio). Cele 34 de persoane care se aflau la bordul avionului au pierit.

APROXIMATIV 6 000 de delegaţi din peste 50 de ţări vor participa la cel de-al VIII-lea Congres mondial al petrolului care va avea loc între 2 şi 8 aprilie a.c. în capitala Mexicului. Întrunirea va fi prezidată de către preşedintele Consiliului permanent al Congresului mondial al petrolului, dr. Erwin Beckelman, (Germania occidentală). La acest congres se vor discuta problemele privind originea gazului şi a petrolului, precum şi procesele moderne ale petrochimiei.

Deschiderea procesului intentat lui Chombe

La tabăra militară Kokolo, situată la marginea capitalei congoleze se deschide astăzi procesul intentat în contumacie fostului prim-ministru Moise Chombe, acuzat de înaltă trădare faţă de statul şi poporul congolez. El va fi judecat de Înaltul tribunal suprem, aceeaşi instanţă care în luna mai, anul trecut, a condamnat la moarte patru miniştri congolezi sub acuzaţia similară de crimă împotriva Congo-ului.

Moise Chombe, au declarat oficialităţile de la Kinshasa nu este numai omul cel mai urît de întreaga Africă neagră ci şi duşmanul numărul unu al poporului congolez. Ancheta privind activitatea sa a fost deschisă după ce în sudul Franţei a fost descoperită o tabără de mercenari, recrutaţi de el şi aflaţi în plin antrenament în eventualitatea unei lovituri de stat care l-ar putea readuce în fruntea guvernului de la Kinshasa. Autor al secesiunii katangheze şi om de casă al companiei belgiene „Union Miniere du Haut Katanga", care vreme de 60 de ani a fost atotputernicul stăpîn al economiei congoleze, Chombe nu a privit cu ochi buni noile transformări care începeau să se facă simţite în ultima vreme la Kinshasa. Lupta guvernului Mobutu pentru cucerirea şi consolidarea independenţei economice a ţării a lovit, totodată, şi în interesele lui „Union Miniere". Susţinut de cercurile financiare belgiene, Chombe a început o intensă campanie de recrutare a mercenarilor pentru a-l răsturna pe Mobutu. Faptul a determinat autorităţile de la Kinshasa să ceară guvernului belgian extrădarea lui Chombe, care a fost silit să se refugieze la Madrid unde se află şi în prezent.

După cum arată observatorii din Kinshasa, el va fi condamnat în contumacie la moarte, sentinţă pe care legile ţării o prevăd pentru trădare de patrie.

U.R.S.S. — Pe şantierul de construcţie a Uzinei de brichete din Sauliai

REUNIUNEA O.U.A.

De-a lungul întregii săptămîni care a trecut reprezentanţi ai celor 38 de state membre ale Organizaţiei Unităţii Africane s-au întrunit în marea sală Africa Hall din capitala Etiopiei, la cea de-a 8-a sesiune a Consiliului ministerial al O.U.A. În centrul dezbaterilor reuniunii au stat probleme importante şi de mare actualitate ale continentului african.

Atenţia principală a fost acordată crizei rhodesiene. Ministrul de externe algerian, Bouteflika a prezentat un plan în trei puncte menit să grăbească înlăturarea regimului rasist de la Salisbury. Potrivit planului algerian ar urma să se acorde un sprijin financiar mai larg mişcării de eliberare naţională din Rhodesia, să se ia măsuri economice mai severe împotriva regimului rebel şi să se treacă chiar la acţiuni de forţă împotriva guvernului minoritar al lui Ian Smith. În luările de poziţie ale participanţilor la reuniune s-a accentuat asupra faptului că O.U.A. e datoare să acorde un sprijin sporit mişcării populare de eliberare a poporului Zimbabwe, căreia îi revine rolul principal în lupta pentru înlăturarea regimului rasist. Rezoluţia adoptată în problema rhodesiană, rezoluţie propusă de Zambia, Tanzania, Algeria şi Senegal, relevă că sancţiunile selective adoptate de O.N.U. împotriva Rhodesiei nu au dus la răsturnarea guvernului minoritar de la Salisbury şi accentuează necesitatea folosirii forţei împotriva regimului rasist. Rezoluţia subliniază că e necesar ca Marea Britanie să folosească forţa drept unic mijloc eficace pentru înlăturarea guvernului rebel Ian Smith. Totodată, membrii O.U.A. sînt chemaţi să intensifice ajutorul material acordat mişcării populare din Rhodesia.

Problema sporirii pe toate căile a sprijinului material ce trebuie acordat mişcării de eliberare din toate teritoriile încă neeliberate de pe continentul african a constituit, de altfel, o temă centrală a dezbaterilor Consiliului ministerial. Atenţia principală a fost acordată în acest domeniu, necesităţii sporirii ajutorului destinat mişcărilor de eliberare naţională din teritoriile portugheze. A fost consemnată, de asemenea, importanţa intensificării sprijinului dat luptei pentru eliberarea Africii de sud-vest, unde patrioţii îşi desfăşoară acţiunile în condiţiile de teroare impuse de autorităţile rasiste din Republica Sud-Africană.

Din întreaga desfăşurare a reuniunii O.U.A. de la Addis Abeba, ca şi din desfăşurarea recentei conferinţe de la Kinshasa a reprezentanţilor celor zece state din Africa orientală şi centrală, s-a desprins pregnant ca o trăsătură notabilă hotărîrea unanimă a popoarelor africane de a consolida independenţa lor, de a lichida în cel mai scurt timp posibil rămăşiţele asupririi coloniale în Africa. Deşi în cadrul O.U.A. nu lipsesc părerile divergente (e şi firesc, de altfel, ca 38 de state independente să nu aibă aceleaşi vederi politice în toate problemele), atunci cînd este vorba de chestiunile majore, de interes comun, se realizează o poziţie comună. Asemenea obiective ca: necesitatea intensificării luptei împotriva colonialismului şi neocolonialismului, mobilizarea eforturilor materiale, morale şi politice pentru promovarea independenţei tuturor teritoriilor aflate încă sub dominaţia colonialistă, demascarea regimului ultrarasist de la Pretoria şi condamnarea virulentă a apartheidului întrunesc consensul unanim al ţărilor africane. Tocmai această manifestare a unităţii statelor africane în probleme esenţiale ale continentului se cere a fi subliniată la trecerea în revistă a reuniunii ministeriale O.U.A. încheiată simbătă în capitala etiopiană.

EM. RUCĂR

Senatori americani cer reglementarea paşnică a conflictului vietnamez

Mike Mansfield, liderul majorităţii democrate din Senatul american, şi senatorul Charles Percy, republican din partea statului Illinois, s-au declarat, în cadrul unor interviuri acordate televiziunii americane pentru încetarea tuturor operaţiunilor în Vietnam. Declaraţiile lor sînt interpretate ca sprijinind declaraţia făcută recent în Senat de către senatorul Robert Kennedy care a cerut încetarea bombardamentelor americane asupra R. D. Vietnam, ca un prim pas spre reglementarea paşnică a conflictului vietnamez. „Aş merge mai departe, a spus Mansfield, propunînd să înceteze focul în Vietnam şi să se pună capăt acţiunilor pe uscat, pe mare, în aer ceea ce va include şi bombardamentele". O astfel de încetare a focului va trebui să se producă „în toate regiunile şi din partea tuturor forţelor implicate". Mansfield a declarat că „ar fi fost bine ca o astfel de propunere să vină din partea preşedintelui Johnson". Senatorul Percy, întrebat ce părere are în legătură cu propunerea lui Mansfield, s-a declarat întrutotul de acord cu acesta.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii", Tel. 17.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii".